

DIARI DE SESSIONS DEL **PLE** DEL PARLAMENT DE LES ILLES BALEARS

DLPM 770-1987

Fq.Con.núm. 33/27

VI legislatura

Any 2003

Núm. 16

Presidència del Molt Honorable Sr. Pere Rotger i Llabrés

Sessió celebrada dia 2 de desembre del 2003

Lloc de celebració: Seu del Parlament

SUMARI

I. PREGUNTES:

- 1) **RGE núm. 3286/03**, de l'Hble. Diputada Sra. Maria del Carme García i Querol, del Grup Parlamentari Socialista, relativa a xarxa pública d'orientació. 610
 - 2) **RGE núm. 4280/03**, de l'Hble. Diputat Sr. Joan Marí i Tur, del Grup Parlamentari Popular, relativa a actuacions al Museu Puget d'Eivissa. 611
 - 3) **RGE núm. 4281/03**, de l'Hble. Diputada Sra. Assumpta Vinent i Barceló, del Grup Parlamentari Popular, relativa a ampliació del centre de salut del Canal Salat de Ciutadella. 612
 - 4) **RGE núm. 4276/03**, de l'Hble. Diputada Sra. Carme Feliu i Álvarez de Sotomayor, del Grup Parlamentari Popular, relativa a creació d'una federació de discapacitats. (**Ajornada**). 613
 - 5) **RGE núm. 4278/03**, de l'Hble. Diputat Sr. Joan Font i Rosselló, del Grup Parlamentari Popular, relativa a pla especial de protecció civil en relació amb els incendis forestals. 613
-
-

- 6) RGE núm. 4283/03**, de l'Hble. Diputada Sra. María José Camps i Orfila, del Grup Parlamentari Socialista, relativa a camp de gespa a es Mercadal. **(Ajornada)**. 613
- 7) RGE núm. 4284/03**, de l'Hble. Diputat Sr. Francesc Quetglas i Rosanes, del Grup Parlamentari Socialista, relativa a declaració d'obligacions de servei públic per als vols interinsulars. 613
- 8) RGE núm. 4262/03**, de l'Hble. Diputat Sr. Pere Sampol i Mas, del Grup Parlamentari PSM-Entesa Nacionalista, relativa a promoció de les Illes Balears. 614
- 9) RGE núm. 4285/03**, de l'Hble. Diputada Sra. Patricia Abascal i Jiménez, del Grup Parlamentari Socialista, relativa a Costa Nord. 615
- 10) RGE núm. 4279/03**, de l'Hble. Diputat Sr. Antoni Pastor i Cabrer, del Grup Parlamentari Popular, relativa a recinte firal al municipi de Manacor. 616
- 11) RGE núm. 4277/03**, de l'Hble. Diputat Sr. Gaspar Oliver i Mut, del Grup Parlamentari Popular, relativa a accés als sistemes de gestió de qualitat. 617
- 12) RGE núm. 4288/03**, de l'Hble. Diputat Sr. Miquel Ramon i Juan, del Grup Parlamentari d'Esquerra Unida i Els Verds, relativa a carretera Eivissa-Sant Antoni. **(Decaiguda)**. 618
- 13) RGE núm. 4282/03**, de l'Hble. Diputat Sr. Antoni Diéguez i Seguí, del Grup Parlamentari Socialista, relativa a centre de salut. 617
- II. INTERPEL·LACIÓ RGE núm. 3117/03**, presentada pel Grup Parlamentari PSM-Entesa Nacionalista, relativa a política lingüística. 618
- III. MOCIÓ RGE núm. 3414/03**, presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Unida i Els Verds, relativa a la política d'habitatge del Govern de les Illes Balears, derivada del debat de la interpe·llació RGE núm. 2142/03. 628
- IV. PROPOSICIÓ NO DE LLEI RGE Núm. 2779/03**, presentada pel Grup Parlamentari Socialista, relativa a coneixement del català per a majors de 50 anys. 633

EL SR. PRESIDENT:

Bon dia senyores i senyors diputats. Començam la sessió plenària d'avui i abans de començar les vull recordar a totes les senyores i senyors diputats que hem arribat a un acord a la Junta de Portaveus, que a les 12,00 o 11,55 farem un recés, suspendrem el plenari fins les 12,15 per assistir a la concentració davant Cort en solidaritat amb totes les famílies dels nostres set militars assassinats a Iraq. Ho dic perquè tots vostès n'estiguin assabentats.

Dit això, començam pel primer punt de l'ordre del dia que consisteix en el debat de les preguntes amb sol·licitud de resposta oral davant ple.

I.1) Pregunta RGE núm. 3286/03, de l'Hble. Diputada Sra. Maria del Carme García i Querol, del Grup Parlamentari Socialista, relativa a xarxa pública d'orientació.

La primera RGE núm. 3286/03, ajornada a la sessió anterior, relativa a xarxa pública d'orientació que formula l'Hble. Diputada Sra. Carme García i Querol del Grup Parlamentari Socialista. Té la paraula la Sra. Diputada.

LA SRA. GARCÍA I QUEROL:

Gràcies, Sr. President. La pregunta ja fa dos plens que hi va, però quan pensa el Govern publicar la normativa específica per finançar els serveis d'orientació públics de la nostra comunitat?

EL SR. PRESIDENT:

Té la paraula el Sr. Conseller.

EL SR. CONSELLER DE TREBALL I FORMACIÓ (Guillem de Olives i Olivares):

Gràcies, Sr. President, senyores i senyors diputats. El 15 de novembre ja es va publicar en el BOIB núm. 159 la resolució, de dia 13 de novembre, de convocatòria, de tramitació anticipada de despesa per a l'any 2004 de les subvencions per a serveis d'orientació i itineraris integrats d'inserció emmarcats en els eixos, mesures i el tipus d'actuació.

EL SR. PRESIDENT:

Té la paraula la Sra. Diputada.

LA SRA. GARCÍA I QUEROL:

Gràcies, Sr. President. Sr. Conseller, efectivament el dia 15 es va publicar, però ni tan sols a Internet no va sortir fins dia 17 i dia 15 donaven set dies de presentació i vostè mateix pot pensar què significa això.

La qüestió és que d'això depenen 150 punts d'atenció directe laboral i segons les seves mateixes paraules, 40.000 i 6.000 usuaris que han de passar per aquests serveis. Com a resultat del retràs d'aquesta convocatòria que han tret amb molt de retràs enguany, queden sense atenció durant 3 mesos tots aquests serveis, sense comptar que les persones que estan treballant, és a dir, aquests 150 punts que hi ha, que hi ha 150 persones treballant o més en alguns casos, han quedat sense cobertura laboral durant aquests tres mesos i també això té a veure amb la seguretat laboral de les nostres Illes. Dir de totes maneres que el més important és que hem quedat sense servei.

En qualsevol cas han passat circulars del seu Servei d'Ocupació de les Illes que allargaran la justificació de despeses i avançaran també la justificació de despeses, amb la qual cosa a més, les entitats que col·laboren quedaran sense finançament al voltant d'un mes. Dir que aquesta normativa va de l'1 de gener al 31 d'octubre de l'any 2004 i que per tant, aquest Govern ha començat malament en allò que signifiquen els temes de treball i de formació. Moltes gràcies, Sr. President.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sra. Diputada. Té la paraula el Sr. Conseller.

EL SR. CONSELLER DE TREBALL I FORMACIÓ (Guillem de Olives i Olivares):

Gràcies, Sr. President. El Govern allò que ha fet en aquest moment en aquesta convocatòria 2003-2004 és prèviament a treure la convocatòria, fer un estudi de la situació econòmica que havien deixat el pacte de progrés dins la conselleria. Fins que no hem tengut aquest estudi inicial econòmic, que a més ho hem de justificar a la UASFE a Madrid per als fons socials europeus, hem comprovat que l'execució que s'estava fent d'aquest programa operatiu era calaix obert. Nosaltres hem hagut de fer un estudi perquè l'anterior Govern del pacte de progrés allò que havia fet era obrir les quanties sense determinar percentatges. Nosaltres hem hagut de fer un primer estudi, fer una limitació per eixos perquè si no s'estava actuant sense cap control econòmic, cosa que a partir d'ara es farà un control econòmic rigorós i seriós, cosa que fins ara no s'havia fet.

I.2) Pregunta RGE núm. 4280/03, de l'Hble. Diputat Sr. Joan Marí i Tur, del Grup Parlamentari Popular, relativa a actuacions al Museu Puget d'Eivissa.

EL SR. PRESIDENT:

Passam a la segona pregunta RGE núm. 4280/03, relativa a actuacions al Museu Puget d'Eivissa que formula l'Hble. Diputat Sr. Joan Marí i Tur del Grup Parlamentari Popular. Té la paraula el Sr. Diputat.

EL SR. MARÍ I TUR (Joan):

Gràcies, Sr. President. Sr. Conseller, a Eivissa i Formentera esperam amb impaciència el moment en què el Museu Puget obrirà les portes, tal vegada algú no coneix exactament qui són aquests pintors. Jo voldria recordar que en el meu criteri són els dos pintors més bons que ha donat mai Eivissa, terra rica en pintors. Idò el fill de'n Puget va fer donació a l'Estat d'una col·lecció molt valuosa d'olis i d'aquarel·les del pare i del fill i aquestes pintures estan esperant el moment en què podran ser visitades, no només per a eivissencs i formenterers sinó també per als nombrosos visitants que vénen a Eivissa.

Amb aquesta esperança i abans de rebre la contestació, estam segurs que vostè Sr. Conseller haurà fet i seguirà fent els màxims esforços perquè d'una volta per totes, després d'anys d'espera, els eivissencs puguem agrair amb la nostra visita aquest regal que aquella família va fer per a la cultura d'Eivissa i Formentera.

En definitiva Sr. Conseller i concretant la pregunta, quan obrirà les portes el Museu Puget a Dalt Vila, ubicada aquesta col·lecció a un magnífic palau que porta el nom de tanta història eivissenca i mallorquina de Casa Comasema?

Moltes gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Té la paraula el Sr. Conseller d'Educació i Cultura.

EL SR. CONSELLER D'EDUCACIÓ I CULTURA (Francesc Jesús Fiol i Amengual):

Gràcies, Sr. President. Sr. Diputat, abans de contestar directament faig una molt breu incursió històrica. Per Reial Decret 4130/82 de 22 de desembre, publicat al BOE, de 10 de març del 83, l'Estat espanyol va acceptar la donació realitzada pel Sr. Narciso Puget Riquert d'un total, com ha dit molt bé el Sr. Diputat, de 130 obres, 58 aquarel·les del donant i 72 olis del pare del donant el Sr. Narciso Puget Vinyes. Dites obres han de ser exposades a l'edifici Ca'n Comasema, com a seu dels pintors Puget. L'any 1997 les obres foren rebudes per l'Estat, segons consta en acta notarial formalitzada pels hereus del Sr. Puget Riquert, entre els mesos de setembre i novembre de 1997 l'Estat es va dedicar a la restauració d'aquestes obres.

En el mes de desembre del 1997 es va inaugurar en el Museu d'Art Contemporani d'Eivissa una exposició de 75 obres de les 130 donades i en el mes de desembre del 2000 el Govern de les Illes Balears presentà a la Llonja, amb col·laboració amb el Ministeri d'Educació, Cultura i Esports, una exposició de tota l'obra donada. Mentre l'Estat espanyol a través del Ministeri de Cultura ha dut a terme les obres de restauració, rehabilitació i condicionament de Ca'n Comasema per instal·lar-hi la col·lecció i s'ha d'encarregar de la tramitació del corresponent projecte museogràfic. En aquests moments s'estan acabant les obres de rehabilitació de l'edifici, la posada en marxa de les instal·lacions i s'ha procedir a un muntatge de l'obra del pintor Puget, segons el projecte museogràfic que es redacti.

Una altra qüestió importantíssima és fer constar que aquest museu és de titularitat estatal, la donació es va fer a l'Estat espanyol. Així les competències són del Ministeri d'Educació, Cultura i Esports que és qui s'encarrega de fer les inversions. Però la voluntat del ministeri és de transferir a la comunitat autònoma de les Illes Balears la gestió del Museu dels pintors Puget amb les corresponents partides pressupostàries. Les actuacions previstes per part del Ministeri d'Educació, Cultura i Esports, resultat de les distintes reunions entre representants de la Direcció General de Cultura i el ministeri i que es duran a terme durant el primer semestre del 2004 són: finalització de les obres de l'edifici de Ca'n Comasema el gener del 2004. Inici de la tramitació de la redacció i l'execució del projecte museogràfic. Decret de creació del Museu dels pintors Puget per part de l'Estat espanyol. Dotació econòmica i transferència a la CAIB de la gestió del Museu pintors Puget. I inauguració del museu, que esperam que es pugui realitzar abans de començar l'estiu.

Moltes gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Vol intervenir Sr. Diputat? Té la paraula el Sr. Diputat.

EL SR. MARÍ I TUR (Joan):

Gràcies, Sr. President. Per agrair aquest esforç que està fent la Conselleria d'Educació i Cultura i afegir només que serà una realitat, n'estam segurs, i el 2004 serà una altra fita històrica dins el món de la cultura pitüusa.

Moltes gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies. Sr. Conseller vol intervenir?

I.3) Pregunta RGE núm. 4281/03, de l'Hble. Diputada Sra. Assumpta Vinent i Barceló, del Grup Parlamentari Popular, relativa a ampliació del centre de salut del Canal Salat de Ciutadella.

Passam a la tercera pregunta RGE núm. 4281/03, relativa a ampliació del centre de salut del Canal Salat a Ciutadella que formula l'Hble. Diputada Sra. Assumpta Vinent i Barceló del Grup Parlamentari Popular. Té la paraula la Sra. Diputada.

LA SR. VINENT I BARCELÓ:

Gràcies, Sr. President. A principis de l'any 99 el ministre Romay Beccarria va visitar Menorca, concretament Maó i Ciutadella per anunciar la nova construcció de l'hospital a Maó i l'ampliació del centre de salut del Canal Salat a Ciutadella. El desembre del 2001 l'INSALUD va licitar aquest projecte d'ampliació del Canal Salat i el concurs, com tots sabem, va quedar desert. Després en el traspass de les competències de sanitat el pacte de progrés va anunciar que s'adjudicaria directament, però al final no es va fer res de res i com molts altres projectes va quedar enredat i aturat.

Per açò Sra. Consellera, vista la sensibilitat i la bona feina iniciada des de la seva conselleria, li volem demanar quines són les previsions de la Conselleria de Salut i Consum en relació a l'ampliació del centre de salut del Canal Salat a Ciutadella de Menorca?

Gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Té la paraula la Sra. Consellera.

LA SRA. CONSELLERA DE SALUT I CONSUM (Aina Maria Castillo i Ferrer):

Gràcies, Sr. President, senyores i senyors diputats. Sra. Diputada, jo crec que no ho hagués pogut explicar millor que vostè. Efectivament aquest projecte du un retard important, és veritat que des de la licitació del desembre del 2001 que va quedar deserta no s'havia tornat a fer absolutament res. No obstant li he de dir que des d'aquest Govern, des d'aquesta conselleria s'ha prioritzat aquest projecte, tan necessari per als menorquins i en concret per als ciutadellencs.

Per tant, dir-li que tenim una intenció ferma de dur endavant aquest projecte de la reforma del centre d'especialitats de Ciutadella. Dir-li que està pressupostada aquesta actuació en els pressuposts que es presentaran en aquest Parlament d'aquí poc temps i per tant, tindrem la disponibilitat pressupostària per dur-lo endavant. I simplement comentar-li que el Pla funcional ja està fet i que per tant, allò que ens quedaria en aquest moment seria acabar de revisar aquest projecte per tal de fer-lo el millor possible per als menorquins i per als ciutadellencs i en aquest sentit licitar el projecte i licitar les obres.

Per tant, jo crec que, si les previsions no em fallen, passat l'estiu que ve podríem començar a fer realitat aquest projecte i que com vostè ha dit, efectivament va estar aturat. No obstant, li asseguro que des d'aquesta conselleria totes les inversions sanitàries que estan pendents a les nostres Illes es duran endavant perquè creim que és la millor manera de fer de la qualitat la màxima de la sanitat pública a les nostres Illes.

Gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Sra. Diputada.

LA SR. VINENT I BARCELÓ:

Gràcies, Sr. President. Només vull agrair la celeritat en què la Conselleria de Salut ha dut endavant o vol tirar endavant aquest projecte, que sense cap dubte tots els menorquins agraiem i els ciutadellencs en particular.

Gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Vol intervenir?

I.4) Pregunta RGE núm. 4276/03, de l'Hble. Diputada Sra. Carme Feliu i Álvarez de Sotomayor, del Grup Parlamentari Popular, relativa a creació d'una federació de discapacitats.

La quarta pregunta queda ajornada.

I.5) Pregunta RGE núm. 4278/03, de l'Hble. Diputat Sr. Joan Font i Rosselló, del Grup Parlamentari Popular, relativa a pla especial de protecció civil en relació amb els incendis forestals.

Passam a la cinquena pregunta RGE núm. 4278/03, relativa a pla especial de protecció civil en relació amb els incendis forestals que formula l'Hble. Diputat Sr. Joan Font i Rosselló del Grup Parlamentari Popular. Té la paraula el Sr. Diputat.

EL SR. FONT I ROSSELLÓ:

Gràcies, Sr. President, senyores i senyors diputats. La pregunta queda formulada en els seus propis termes.

Gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Té la paraula el Sr. Conseller.

EL SR. CONSELLER D'INTERIOR (José María Rodríguez i Barberà):

Gràcies, Sr. President, senyores i senyors diputats. Sr. Diputat, la Llei 2 de 1998, de 13 de març de protecció civil i ordenació d'emergències, i el Pla territorial de Balears, homologat l'octubre del 98, estableixen l'obligatorietat de redactar dins del termini de dos anys de la seva entrada en vigor el pla especial de protecció civil d'incendis forestals.

Bé, quan aquest Govern pren possessió ens trobam que no hi ha cap tipus de pla redactat dins els darrers 4 anys, no s'ha fet res en aquesta matèria. Únicament em consta l'existència del Pla general de defensa contra incendis forestals que va ser redactat l'any 99, abans de l'entrada del pacte de progrés, elaborat justament quan governava l'anterior President Jaume Matas. És més, l'anterior responsable de la Conselleria de Medi Ambient va haver d'elaborar un esborrany del pla especial l'INFOBAL que el va presentar dues vegades a la comissió de Protecció Civil de les Illes Balears, però que finalment no es va homologar, ni aprovar. Únicament ens consta l'assistència del tercer Pla general de defensa contra incendis forestals de l'any 99, elaborat justament quan governava el Partit Popular. I aquest pla natural va dirigit a la protecció dels ecosistemes forestals, però no respon a criteris de norma bàsica de protecció civil.

En l'actualitat s'està redactant per part dels serveis tècnics de la Direcció General d'Emergències el pla especial d'incendis forestals a les Illes Balears. La previsió és concloure aquest pla abans d'acabar aquest any 2003. De la mateixa manera que

s'estan fent els altres plans referits a inundacions, transport de mercaderies perilloses, riscos biològics, etcètera.

Moltes gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Vol intervenir Sr. Diputat?

I.6) Pregunta RGE núm. 4283/03, de l'Hble. Diputada Sra. María José Camps i Orfila, del Grup Parlamentari Socialista, relativa a camp de gespa a es Mercadal.

La sisena pregunta RGE núm. 4283/03 també queda ajornada.

I.7) Pregunta RGE núm. 4284/03, de l'Hble. Diputat Sr. Francesc Quetglas i Rosanes, del Grup Parlamentari Socialista, relativa a declaració d'obligacions de servei públic per als vols interinsulars.

Passam a la setena pregunta RGE núm. 4284/03, relativa a declaració d'obligacions de servei públic per als vols interinsulars que formula l'Hble. Diputat Sr. Francesc Quetglas i Rosanes del Grup Parlamentari Socialista. Té la paraula el Sr. Diputat.

EL SR. QUETGLAS I ROSANES:

Gràcies, Sr. President, senyores i senyors diputats. La declaració d'obligacions de servei públic per als vols interinsulars no només no ha aixecat cap entusiasme sinó que ha produït preocupació quan no franca indignació d'amples sectors de l'opinió pública, sobretot de les illes de Menorca i Eivissa. La modesta baixada de preus que ha produït aquesta declaració ha col·locat el nivell de tarifes a la mateixa que fa dos anys que es quan varen començar les mobilitzacions reivindicatives. La declaració ha suposat la desaparició de les tarifes de conveniència, ha convertit el preu màxim en preu únic i no s'ha vist cap millora ni quantitativa ni qualitativa de freqüències.

Continua fent el Govern una valoració satisfactòria i positiva d'aquesta declaració?

Gràcies, Sr. President.

EL SR. PRESIDENT:

Té la paraula la Sra. Consellera.

LA SRA. CONSELLERA D'OBRES PÚBLIQUES, HABITATGE I TRANSPORTS (Margalida Isabel Cabrer i González):

Gràcies, Sr. President, senyores i senyors diputats. Sr. Diputat, el Govern valora positivament que els partits d'esquerra de Mallorca, Menorca, Eivissa i Formentera tinguin una reacció negativa d'aquesta declaració, això significa que feim les coses bé.

Moltes gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Té la paraula el Sr. Diputat.

EL SR. QUETGLAS I ROSANES:

Gràcies, Sr. President. Ignoraré aquesta resposta, crec que no mereix altre comentari. Miri, una declaració d'obligacions de servei públic significa la imposició a les companyies d'unes determinades prestacions de serveis que no estan prevists en règim de mercat. Aquesta imposició de millores significa, lògicament, una minva del seu compte de resultats, del seu compte de beneficis. Si no es compensa des de l'Administració i és l'Administració de l'Estat la que té la competència, aquesta minva al final la paguen els ciutadans.

Això ja ho varem dir des d'aquesta tribuna des del principi, si no es reivindica una declaració de servei públic finançada al final ho pagaran els ciutadans. És allò que està passant, són els ciutadans que abans gaudien d'uns avantatges els que ara ho estan pagant, en termes de no haver tarifes promocionals i en termes d'empitjorament de les condicions de freqüències.

Jo davant aquesta situació li he de dir a la Sra. Consellera, que deixam de reivindicar absolutament cap mèrit al Govern anterior en relació a aquesta declaració d'obligacions de servei públic. La responsabilitat és tota seva i del Govern del Sr. Aznar.

Moltes gràcies, Sr. President.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Diputat. Té la paraula la Sra. Consellera.

LA SRA. CONSELLERA D'OBRES PÚBLIQUES, HABITATGE I TRANSPORTS (Margalida Isabel Cabrer i González):

Gràcies, Sr. President. Miri Sr. Quetglas, vostè sap perfectament que la declaració de servei públic és un avanç importantíssim en el reconeixement de la nostra insularitat i en aquest sentit lament profundament la postura del pacte d'esquerres. Vostè també sap perfectament que la declaració de servei públic encara no ha estat publicada en el BOE, encara no ha entrat en vigor i en aquests moments, com que no ha entrat en vigor, no s'estan complint els requisits futurs que fixarà la declaració de servei públic.

Per exemple, pel que fa a la ruta a Menorca, el nombre de places ofertes a la declaració, que és superior a allò que ens demanava el Consell Insular de Menorca, significa que quan entri en vigor les freqüències de Mallorca-Menorca hauran d'augmentar en una o dues freqüències més, hi haurà d'haver descomptes d'un 10%, hi haurà d'haver tarifes promocionals. Tot això en aquest moment no està en vigor i tot això, de moment no s'està complint, però quan estigui en vigor es

compliran aquests requisits i milloraran la situació que hi ha en aquest moment.

Miri jo només li vull dir que, amb vostès o sense vostès, nosaltres continuarem defensant la nostra insularitat, no com vostès que varen votar en contra del Règim Especial de les Illes Balears.

(Alguns aplaudiments).

O varen veure com pujaven les tarifes aquests 4 anys sense que vostès fessin res. Nosaltres en 5 mesos, primer hem aconseguit la declaració de servei públic. Segon, la Llei de ports de l'Estat preveu exempcions fins al 100% dels ports d'interès general de l'Estat a les Illes Balears. Tercer, la llei d'acompanyament de les Illes Balears preveu exempcions fins al 100% de les tarifes portuàries en els ports que depenen de la comunitat autònoma. I quart, ahir en el Senat els nostres senadors varen presentar una esmena allà on es va augmentar en 50 milions de pessetes la partida prevista per al transport de mercaderies. Això és una mostra de defensar la insularitat i no fer demagògia, victimisme veient com les tarifes quan vostès governaven han pujat el doble en només 4 anys. Nosaltres ens situam a les tarifes de l'any 2000 i nosaltres continuarem avançant en la defensa del REB i en la defensa de la nostra insularitat.

Moltes gràcies.

(Alguns aplaudiments)

I8) Pregunta RGE núm. 4262/03, de l'Hble. Diputat Sr. Pere Sampol i Mas, del Grup Parlamentari PSM-Entesa Nacionalista, relativa a promoció de les Illes Balears.

EL SR. PRESIDENT:

Passam a la vuitena pregunta RGE núm. 4262/03, relativa a promoció de les Illes Balears que formula l'Hble. Diputat Sr. Pere Sampol i Mas del Grup Parlamentari PSM-Entesa Nacionalista. Té la paraula el Sr. Diputat.

EL SR. SAMPOL I MAS:

Gràcies, Sr. President. Bé en un passat plenari el conseller de Turisme va afirmar de manera contundent que la promoció de les Illes Balears feta pel Sr. Michel Douglas no ens costaria ni un euro. Voldríem que ens ho expliqués perquè no ho entenem.

Gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Té la paraula el Sr. Conseller de Turisme.

EL SR. CONSELLER DE TURISME (Joan Flaquer i Riutort):

Gràcies, Sr. President, senyores i senyors diputats. Ho va entendre vostè molt bé i li ho torn repetir. Efectivament,

nosaltres hem comprat una cosa distinta a allò que vostè pareix que vol fer veure. I per tant, la presència d'aquesta persona a les fires turístiques no ens costa ni un euro.

Moltes gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Té la paraula el Sr. Diputat.

EL SR. SAMPOL I MAS:

Moltes gràcies, Sr. President. Bé la carta dels Reis d'enguany l'escriuré al Sr. Douglas, no al Rei Melcior, que era el meu d'un temps.

Bé nosaltres farem el compte de la vella per saber què ens ha costat. Aleshores ens demanam quin interès patrimonial té l'edifici, l'immoble i les instal·lacions de Costa Nord? Bé evident que escàs, o com a mínim molt inferior als 4,4 milions d'euros que ha pagat el Govern de les Illes Balears. Quin interès té aquest immoble i les instal·lacions per a la promoció turística de les Illes Balears? Bé és evident que escàs, jo crec que per la ubicació a Valldemossa, la Cartoixa, Chopin, l'entorn natural, poca cosa pot millorar l'oferta turística de Valldemossa. Quin interès té Costa Nord des del punt de vista empresarial? Bé aquí no és zero, sinó que és menys zero perquè és una empresa que té un dèficit anual molt important i que segurament ens haurem de subrogar pel fet d'haver comprat aquesta empresa també.

Aleshores si Costa Nord no té interès patrimonial, si és inútil per a la promoció turística, si el seu manteniment té un dèficit anual, l'operació únicament es justifica per a la contractació de Michel Douglas, 4.400.000 euros són uns honoraris d'or. Si a més a més els mitjans de comunicació britànics se'n feren molt poc ressò de la presentació, això haurà estat una tudada de doblers.

Moltes gràcies, Sr. President.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Diputat. Té la paraula el Sr. Conseller.

EL SR. CONSELLER DE TURISME (Joan Flaquer i Riutort):

Gràcies, Sr. President, senyores i senyors diputats. No fa falta que escrigui cartes als Reis Mags. Jo intentaré explicar-li, una vegada més Sr. Sampol, el contingut d'aquest acord que jo crec que és un acord extraordinàriament positiu per a les nostres Illes i no només des del punt de vista de la vessant de la promoció turística.

Miri, nosaltres hem comprat un edifici a un solar urbà de Valldemossa, que per a nosaltres té un extraordinari valor des del punt de vista de poder dinamitzar i posar en marxa tot un projecte nostre com és el de la fundació que nosaltres anirem incorporant, com hem dit en moltíssimes ocasions, determinats centres per tot allò que fa referència a la targeta verda. Aquest solar té, com li dic, un edifici que en aquests moments és un

centre cultural, compta amb unes oficines, compta amb un restaurant obert al públic que també podem gestionar amb els alumnes de l'Escola d'Hoteleria. Compta amb unes instal·lacions que són un petit auditorium i un centre d'interpretació. Hem comprat també unes marques, un fons de comerç i hem comprat també una pel·lícula de 45 minuts de duració allà on hi participa aquest actor que vostè comenta i allà glossa les excel·lències dels nostre destí turístic.

Tot això que li he explicat és allò que hem comprat i que sobrepassa en el seu valor d'aquests 4,4 milions d'euros, que com li vaig explicar també a la darrera intervenció, n'inclouen 200.000 que són conseqüència del desplaçament de la càrrega de pagar no al comptat sinó en 4 exercicis pressupostaris. Per tant, ja li dic que podem aportar, quan vostè vulgui, tota aquesta documentació que tot això que li dic, el solar, l'edifici, les instal·lacions, les marques i la pel·lícula sobrepassen notablement, no per poc, sinó notablement aquest cost del 4,4.

Sr. Sampol, no em faci donar-li segons quins tipus d'explicacions i lliçons. Aquí quan es compra un edifici no es compra una empresa i per tant, no s'arrossega cap passiu, ni s'arrossega cap pèrdua, ni s'arrossega res de tot allò que vostè comenta. Totes aquestes pèrdues que hagi pogut tenir en el passat aquest centre cultural les assumirà l'empresa que en el seu moment gestionava aquest centre cultural. No, no em faci que sí, perquè vostè...

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Conseller.

I.9) Pregunta RGE núm. 4285/03, de l'Hble. Diputada Sra. Patrícia Abascal i Jiménez, del Grup Parlamentari Socialista, relativa a Costa Nord.

Passam a la novena pregunta RGE núm. 4285/03, relativa a Costa Nord, que formula l'Hble. Diputada Sra. Patrícia Abascal i Jiménez del Grup Parlamentari Socialista. Té la paraula la Sra. Diputada.

LA SRA. ABASCAL I JIMÉNEZ:

Gracias, Sr. Presidente, señoras y señores diputados. Mi pregunta hace referencia a si el Govern ha hecho un análisis del grado de incidencia en los medios de comunicación británicos sobre la puesta en escena del actor Michel Douglas en la World Travel Market de Londres. Gracias.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies. Té la paraula el Sr. Conseller.

EL SR. CONSELLER DE TURISME (Joan Flaquer i Riutort):

Gràcies, Sr. President, senyores i senyors diputats. Miri, en aquest moment encara no disposam d'aquesta informació, però efectivament l'hem encarregada. Moltes gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Té la paraula la Sra. Diputada.

LA SRA. ABASCAL I JIMÉNEZ:

Gracias, Sr. Presidente, señoras y señores diputados. Cuando se decide llevar a cabo una operación de la envergadura que representa la compra de una fundación por la módica cifra de 4,4 millones de euros, sin que se conozcan los datos económicos de la gestión de Costa Nord, sin que se tenga la exclusividad de la promoción de la persona que la realiza, sin que dicha persona conozca el producto que se supone va a promocionar, le recuerdo que confundió Formentera con Formentor. Lo mínimo que se puede pedir al Gobierno es que realice un estudio sobre el grado de incidencia que esa operación va a suponer. Lo lógico es contar que el dinero invertido se traduce en un aumento importante de turistas a las Islas, Islas en plural, no únicamente isla.

Pero no, ustedes realizan la operación sin tener una cierta seguridad sobre la repercusión en el mercado británico, siendo este mercado de vital importancia para nosotros y resulta que el día siguiente de la puesta en escena de la película, los medios británicos no se hacen eco de ello, incluso un periódico que no se puede decir que les critique constata que en los principales británicos no aparece información al respecto y si no hay repercusión en la sociedad ¿cómo se van a enterar que el actor Michel Douglas es el embajador de Baleares? Y por supuesto, eso se traduce en que nuestros posibles visitantes no vendrán porque desconocen esta campaña y por tanto, nuestras Islas.

Le tramito un comentario del Sr. Bassat, publicista de reconocido prestigio. Cuando se le preguntó su opinión al respecto en la contratación de Michel Douglas respondió: "la oportunidad de contratar a Douglas ya pasó, hubiera sido mejor contratarle cuando residía aquí. Baleares no necesita pagar a nadie porque tiene suficiente fuerza por sí misma". Si se hubiera consultado a un especialista como el Sr. Bassat lo más seguro es que los ciudadanos nos habríamos ahorrado 4,4 millones de euros, o el dinero se podría haber invertido en una campaña con mayor repercusión en nuestros visitantes, que en definitiva es lo que se espera de una promoción adecuada. Resultados traducidos en un turismo de mayor calidad y mejor información.

Gracias.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sra. Diputada. Té la paraula el Sr. Conseller.

EL SR. CONSELLER DE TURISME (Joan Flaquer i Riutort):

Gràcies, Sr. President, senyores i senyors diputats. Això em permet enllaçar un poc amb l'anterior. Miri, insistesc hem comprat el que hem comprat i a més, d'haver comprat el que hem comprat, hem aconseguit tenir un efecte promocional de primer ordre i que estam contents de veure com els ha caigut a vostès, perquè d'allò que estam convençuts és que quan a vostès les cou és que feim les coses bé i els cou, jo veig que els cou.

Vostè m'ha demanat si havíem analitzat la repercussió que tendria... si no fa falta. Miri, 130 mitjans de comunicació acreditats a l'estand de les Illes Balears el dia que hi va haver en Michel Douglas, 130 i de les Illes Balears n'hi havia 12, 130 mitjans de comunicació. "Al día siguiente los periódicos no decían nada", vostè creu que tot ho hem de centrar al dia següent? Hi ha revistes que surten cada mes, hi ha revistes que surten cada 15 dies, hi ha revistes que surten setmanalment, hi ha televisions allà on sí ha sortit, hi ha ràdios allà on sí ha sortit. I tot això, insistesc tan a l'anterior pregunta com a aquesta, no ha costat ni un euro i bé que els cou.

Em parla de l'exclusivitat. Només faltaria que tenguéssim l'exclusivitat d'una cosa que no hem comprat, només faltaria que tenguéssim l'exclusivitat d'una cosa que no hem comprat. Nosaltres hem comprat un centre cultural, unes instal·lacions i unes marques, però no hem comprat la imatge del Sr. Douglas i em diu si un publicista va dir, publicista que per cert ja n'ha perdudes dues d'eleccions, però bé, és igual. Em diu si aquesta persona va dir que hagués estat més convenient fer-ho quan el Sr. Douglas vivia aquí, el Sr. Douglas no ha viscut mai aquí, s'equivoquen, el Sr. Douglas no ha viscut mai aquí, el Sr. Douglas té una casa aquí allà on ve a passar temporades d'estiu i quan pot amb la seva família i esperem que per molts d'anys, a pesar de què vostès ja els comencen a engegar com han fet amb tants de turistes aquests darrers 4 anys. Moltes gràcies.

(Alguns aplaudiments)

L10) Pregunta RGE núm. 4279/03, de l'Hble. Diputat Sr. Antoni Pastor i Cabrer, del Grup Parlamentari Popular, relativa a recinte firal al municipi de Manacor.

EL SR. PRESIDENT:

Passam a la desena pregunta RGE núm. 4279/03, relativa a recinte firal al municipi de Manacor que formula l'Hble. Diputat Sr. Antoni Pastor i Cabrer del Grup Parlamentari Popular. Té la paraula el Sr. Diputat.

EL SR. PASTOR I CABRER:

Moltes gràcies, Sr. President. Aquesta pregunta va dirigida al conseller de Comerç, Indústria i Energia, i és referent al fet que a la passada fira de comerç de Manacor vàrem sentir anunciar que es faria un recinte firal al municipi de Manacor, i ens agradaria saber com s'ha trobat el projecte, com s'ha trobat la consignació pressupostària, o si al contrari això no estava previst i vostè té previst fer qualque actuació durant aquests quatre anys.

Moltes gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Té la paraula el Sr. Conseller.

EL SR. CONSELLER DE COMERÇ, INDÚSTRIA I ENERGIA (Josep Juan i Cardona):

Gràcies, Sr. President. Ho ha sentit molt bé, és a dir, es farà un recinte firal a Manacor. Jo no he vist, no hi ha cap projecte fet encara, i les previsions que té la conselleria, igual que afecta a Formentera, a Palma i també a Inca, si de cas l'ajuntament ho presenta, és tenir els terrenys on s'han de fer aquests recintes, i el primer que necessitam és saber exactament on es volen ubicar per començar a treballar en els projectes. Després, com és molt natural, s'han de firmar els convenis i a partir d'aquí s'adjudicaran i s'edificaran. La idea o la previsió que té la conselleria en aquest moment és que durant l'any 2004 es puguin adjudicar els projectes de construcció d'aquests recintes.

I.11) Pregunta RGE núm. 4277/03, de l'Hble. Diputat Sr. Gaspar Oliver i Mut, del Grup Parlamentari Popular, relativa a accés als sistemes de gestió de qualitat.

EL SR. PRESIDENT:

Si no vol intervenir el Sr. Diputat, passam a l'onzena pregunta, RGE núm. 4277/03, relativa a accés als sistemes de gestió de la qualitat, que formula l'Hble. Diputat Sr. Gaspar Oliver i Mut, del Grup Parlamentari Popular. Té la paraula el Sr. Diputat.

EL SR. OLIVER I MUT:

Gràcies, Sr. President. En el Grup Popular ens agradaria conèixer com pensa el Govern facilitar l'accés de les petites i mitjanes empreses als sistemes de gestió de qualitat.

EL SR. PRESIDENT:

Té la paraula el Sr. Conseller.

EL SR. CONSELLER DE COMERÇ, INDÚSTRIA I ENERGIA (Josep Juan i Cardona):

Gràcies, Sr. President. Bàsicament la Conselleria de Comerç, Indústria i Energia, a través de la Direcció General de Promoció Industrial, té establertes dues línies d'actuació per facilitar a les PIME, a les petites i mitjanes empreses, l'accés a la implantació de sistemes de gestió de qualitat i la seva corresponent qualificació.

D'una banda, la Direcció General de Promoció Industrial dóna suport econòmic a les petites i mitjanes empreses, i a associacions i entitats sense ànim de lucre que es relacionin amb les petites i mitjanes empreses, a través de dues convocatòries: a través d'una convocatòria de l'anomenat Pla d'indústria, i de la convocatòria del Pla de consolidació i competitivitat de la PIME, a través del qual es concedeixen ajudes de fins a 4.000 euros per a la implantació de sistemes de qualitat i obtenció de la certificació, així com ajudes per a l'elaboració de plans sectorials i edicions de guies per als corresponents sectors.

L'altra via, per altra banda, és l'IDI, que és una entitat, una empresa pública adscrita a la Direcció General de Promoció Industrial, que té dins la seva estructura l'àrea de qualitat que

presta serveis de promoció, orientació i assessorament a les petites i mitjanes empreses de tots els sectors econòmics per iniciar processos d'implantació de sistemes de gestió de qualitat.

Moltes gràcies, Sr. President.

EL SR. PRESIDENT:

Sr. Diputat, vol intervenir?

I.13) Pregunta RGE núm. 4282/03, de l'Hble. Diputat Sr. Antoni Diéguez i Seguí, del Grup Parlamentari Socialista, relativa a centre de salut.

Aquesta presidència canviarà l'ordre de les preguntes, de la 12 passarem a la 13, perquè donarem temps, potser, si els nostres diputats que vénen d'Eivissa poden arribar a la Cambra.

Per tant, Sr. Diéguez, passarem a la seva pregunta per cortesia amb aquest diputat, la RGE núm. 4282/03, relativa a centre de salut, que formula l'Hble. Diputat Sr. Antoni Diéguez i Seguí, del Grup Parlamentari Socialista. Té la paraula el Sr. Diputat.

EL SR. DIÉGUEZ I SEGUÍ:

Gracias, Sr. Presidente. Sra. Consellera, la pregunta es muy clara: ¿tiene prevista la *Conselleria de Salut i Consum* la creación de un centro de salud cerca de la calle Aragón de Palma, a fin de que sea rentable el traslado de farmacia más rápido de la historia de las Islas Baleares conseguido por un concejal del Partido Popular? Lo que menos me importa ahora es si es el traslado más rápido o es el menos rápido, es una mera anécdota. Le ruego que se centre en lo que es lo esencial de la pregunta, aunque sea cortito para luego tener tiempo en la contrarréplica, al más puro estilo de según quien que ya conocemos en esta cámara para atacar al gobierno anterior y esas cosas, pero por lo menos en la primera parte de la respuesta le rogaría que me diera las explicaciones necesarias.

EL SR. PRESIDENT:

Té la paraula la Sra. Consellera.

LA SRA. CONSELLERA DE SALUT I CONSUM (Aina Maria Castillo i Ferrer):

Gràcies, Sr. President. Senyores i senyors diputats, Sr. Diputat, jo crec que allò important d'aquesta pregunta és si la Conselleria de Salut i Consum té previst construir un nou centre de salut a la zona d'Aragó, i en aquest sentit li he de dir que sí. Serà curta o no serà curta, jo crec que sí, i que la finalitat, bé, vostè aquí posa unes apreciacions subjectives sobre les quals evidentment jo no puc opinar. Li he de dir que la finalitat d'ubicar aquest centre de salut en el carrer Aragó és simplement millorar l'accessibilitat dels ciutadans de Palma als serveis sanitaris. Creim que fa falta, els estudis tant de l'ajuntament com de la Conselleria de Salut han considerat que

feia falta ubicar un centre de salut en aquesta ubicació, que seria Son Rullan Verge de la Salut, i per tant es durà endavant.

EL SR. PRESIDENT:

Té la paraula el Sr. Diputat.

EL SR. DIÉGUEZ I SEGUÍ:

Gracias, Sr. Presidente. La pregunta tenía relación también, desde luego, con la cercanía que pueda existir entre un traslado de una farmacia pedida por un concejal del Partido Popular y el lugar concreto donde se va a poner este PAC, porque según la historia de este solar había un solar previsto para ese PAC en la calle Aragón, pero que disponía de una farmacia muy antigua al lado y entonces no era posible el traslado de una nueva. Posteriormente nos encontramos con que hay un concejal del Ayuntamiento de Palma, del Partido Popular, con una farmacia en la plaza muy importante, que se inician los trámites en el ayuntamiento para cambiar el solar para el PAC a otro sitio, se pide en ese momento el traslado de la farmacia por el concejal del Partido Popular, la Sra. Consellera confirma en dos periódicos el 22 de agosto del 2003 que el PAC se hará en el nuevo terreno, no en el que estaba previsto en un principio, y además que es muy urgente.

Pues bien, los farmacéuticos que estaban alrededor y que han protestado por el traslado de esta farmacia pusieron los respectivos recursos y en octubre del 2003, es decir, unos meses después de que se confirmara el solar, la ubicación y la urgencia, se desestiman los recursos de estos farmacéuticos con el argumento de que no está previsto el nuevo PAC de Aragón, que se acababa de anunciar en el mes de agosto como urgente.

En fin, todo ello nos trae algunas sospechas que no nos gustan nada, y yo le quería hacer una brevísima recomendación, Sra. Consellera: no haga caso a ese conseller que está con usted en el Consell de Gobierno, que ha sido concejal del Ayuntamiento de Palma, porque la meterá en un lío.

Nada más.

EL SR. PRESIDENT:

Té la paraula la Sra. Consellera.

LA SRA. CONSELLERA DE SALUT I CONSUM:

Gràcies, Sr. President. Mire, Sr. Diéguez, a usted lo que le gusta es liar la madeja para parecer que hay algún asunto oscuro, pero yo le diré claramente que no hay ningún asunto oscuro, por lo menos que yo conozca. Yo creo de todas maneras que usted quizá no se debería fiar de algún compañero suyo de escaño, no yo de mis compañeros de mi Govern que estoy absolutamente segura de su confianza. Pero sepa usted que..., porque yo sí le quiero comentar sobre la rapidez de esta concesión. Esta autorización para el traslado de la farmacia se solicitó por el titular en febrero del 2002 y se concedió en junio

del 2003, y tengo aquí la autorización firmada por el Director General de Farmacia, el Sr. Juan Luís Serra, que era el director general de Farmacia con el *pacte de progrés*.

(Aldarull)

Bien. Por lo tanto yo sí le quiero decir, Sr. Diéguez, que a lo mejor es cierto que se hicieron mal las cosas antes del 1 de julio, es verdad que hay muchas dudas sobre el ámbito farmacéutico, ¿no?, sobre la gestión del pacto. Le puedo asegurar que en estos momentos no hay ninguna duda sobre la idoneidad de los procedimientos y en este caso concreto, si quiere mi opinión personal, porque yo no la viví, no hay nada precisamente porque creo que usted mismo..., si no sería un cambio de criterio absolutamente demagógico, es decir, ustedes conceden ese traslado sin pensar que hay nada oscuro, y ustedes ahora en la oposición formulan esta pregunta. Por lo tanto yo creo, Sr. Diéguez, que está clarísima cuál su intención.

(Remor de veus)

Le quiero decir que la distancia entre la nueva ubicación del centro de salud de Aragón y el traslado en Aragón 231 que ha solicitado el regidor del Partido Popular es bastante larga; es más, hay una farmacia en medio, con lo cual yo creo..., o dos farmacias, me indican. Por lo tanto...

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sra. Consellera.

(Aplaudiments)

I.12) Pregunta RGE núm. 4288/03, de l'Hble. Diputat Sr. Miquel Ramon i Juan, del Grup Parlamentari d'Esquerra Unida i Els Verds, relativa a carretera Eivissa-Sant Antoni.

Bé, la pregunta número 12 queda retirada.

II. Interpel·lació RGE núm. 3117/03, presentada pel Grup Parlamentari PSM-Entesa Nacionalista, relativa a política lingüística.

I passam al segon punt de l'ordre del dia, que consisteix en el debat de la interpel·lació presentada pel Grup Parlamentari PSM-Entesa Nacionalista. Passam al debat de la interpel·lació RGE núm. 3117/03, presentada pel Grup Parlamentari PSM-Entesa Nacionalista, relativa a política lingüística. Té la paraula el diputat Sr. Eduard Riudavets.

EL SR. RIUDAVETS I FLORIT:

Sr. President, senyores diputades, senyors diputats, certament el nostre grup, el Grup Parlamentari PSM-Entesa Nacionalista, ha presentat aquesta interpel·lació perquè s'ha fet ressò d'un greu malestar dins molts d'àmbits de la nostra societat, malestar, disgust, preocupació i fins i tot alarma per la política lingüística que porta a terme el Govern del Partit Popular, una política lingüística o despolítica lingüística, si em permeten el neologisme, que es tradueix en una sèrie de

mesures que són passes enrere en el procés de normalització, i fins i tot agressions clares a la nostra pròpia llengua. Però permetin-me que abans d'assenyalar i concretar aquestes males, dolentíssimes actuacions, deixi ben clar un parell de punts.

No hem d'oblidar, aquesta cambra mai no ha d'oblidar que durant segles la nostra llengua ha estat objecte d'una ferotge persecució política i que d'aquesta persecució, que a la majoria de diputats i diputades ens ha donat temps a viure, encara en patim conseqüències directes. No hem d'oblidar tampoc que la nostra terra és terra d'acollida i que a les nostres illes hi viu un nombre considerable d'immigrants provinents d'altres àrees lingüístiques als quals cal facilitar la integració social, cultural i lingüística. No hem d'oblidar, ni molt manco, que existeixen encara a la nostra societat algunes actituds d'infravaloració envers el propi idioma. I finalment hem de tenir sempre present que els poders públics tenen l'obligació de fer possible que tothom conegui les dues llengües oficials de la comunitat autònoma.

Val a dir que aquestes consideracions que acab de fer no són el programa polític del PSM, ni molt manco, sinó una simple lectura de l'exposició de motius de la Llei de normalització lingüística que avui, després de disset anys, és encara plenament vigent. I per açò, per aconseguir la normalitat, per aconseguir que com mana la llei tothom conegui i pugui emprar les dues llengües oficials, la catalana també, és clar, calen mesures per potenciar -i ho torn citar- la promoció, el coneixement i l'ús normal de la llengua catalana. I repetesc: açò no és un capritx, ni una consigna nacionalista, és un manament legal, un imperatiu que obliga el Govern de les Illes Balears, sigui quin sigui el seu color polític, i quan el PSM-Entesa Nacionalista va tenir la responsabilitat i l'honor de dirigir la política lingüística va esmerçar tots els seus esforços en aconseguir el major ús possible de la nostra llengua, com mana la llei, repetesc, com mana la llei.

Però aterrem ja a la realitat d'ara mateix, a la crua realitat del mes de desembre del 2003. Fa mig any que el Partit Popular torna governar el nostre país, i en mig curiosament han frisat prou -o no tan curiosament, si recordam els seus antecedents i la seva història- han frisat prou a desmuntar passa a passa els avenços aconseguits en el procés de normalització. Han promulgat un decret per accedir a la funció pública que exigeix només un coneixement elemental de la llengua catalana, amb la consegüent discriminació que patirem tots els catalanoparlants quan ens adrecem a l'Administració, i han oblidat intencionadament que en un procés de normalització el Govern no s'ha de limitar a reproduir la situació lingüística del carrer, sinó que ha d'actuar com a motor del procés i referent davant la societat. A més, per acabar-ho d'adobar, si no n'hi havia prou, eximeixen els majors de 50 anys del coneixement de la nostra llengua, contra el parer del Consell Consultiu i fregant la inconstitucionalitat.

Però continuam: han ajornat quatre anys el termini perquè els mestres i professors acreditin la seva capacitat lingüística. I continuam: el Partit Popular va votar en contra de les resolucions en defensa de la llengua catalana que es

presentaren en el debat de política general, inclosa una que es limitava a reproduir els enunciats de la Llei de normalització. I continuam: aquest govern ha desmantellat *de facto*, que no *de iure*, la Direcció General de Política Lingüística, l'ha deixat com un mer adorn, un ornament, o en el pitjor dels casos com un perillós *quisling* en una política de crispació política i social. I més encara: aquest govern, el conseller d'Educació i Cultura, ha anunciat el tancament de Som Ràdio, la radio-fórmula creada com a eina de normalització, i no la tanca per la seva situació jurídica, no ens ho hem de creure, la tanca perquè li molesta una ràdio en català. Però encara més símptomes: ja han aparegut els primers escrits oficials només en castellà, com aquesta circular de la delegada territorial d'Educació d'Eivissa, només en castellà vulnerant la Llei de normalització lingüística.

I la barrabassada més gran de totes: una televisió autònoma que anuncien bilingüe, bilingüe supòs que com el Canal 9 valencià, no hem d'oblidar que València, la valencianització és el mirall dels desitjos inconfessables i inconfessats del Partit Popular a les Illes Balears, una televisió com la de Canal 9, és a dir, una televisió en castellà amb graciosos illots, açò sí, en català per cobrir l'expedient, una televisió que serà un atemptat constant contra el procés de normalització, i també contra la llei, perquè vull recordar-los que la Llei de normalització lingüística assenyalava explícitament al seu article 28.1 el següent, llegesc la llei: "El català ha de ser la llengua usual en emissores de ràdio i de televisió, i en altres mitjans de comunicació social de titularitat de l'Administració autònoma". No pot estar més clar.

M'agradaria continuar parlant, un darrere l'altre, podria continuar, dels despropòsits d'aquest govern, però el temps segur que no m'ho permetrà. Ja ho discutirem més a fons quan arribin a aquest plenari les proposicions no de llei que he presentat el respecte, o en el mateix debat de les esmenes als pressupostos, els pressupostos virtuals d'aquest govern. Però sí que anunci ara i aquí que no serà el darrer debat de política lingüística. Si la feina de l'oposició és control i propostes alternatives, els asseguro que en tendran, de control i d'alternatives, a tot i molt.

Però ara permetin-me, senyores i senyors diputats, que vagi al fons de la qüestió, que intenti esbrinar els motius d'aquesta política atemptatòria contra la nostra llengua que du a terme aquest govern. Al meu parer hi ha dues motivacions, una de senzilla i una altra força més complexa. Comencem per la complexa.

El Govern del Partit Popular en realitat no fa altra cosa que reproduir l'esquema social i sociològic del trepador social, que parla en castellà perquè muda més, perquè fa més senyor. El menyspreu del Partit Popular cap a la nostra llengua no és altra cosa que la submissió provinciana cap al senyor de Madrid, que des d'allà mana i aquí s'obeeix; és conseqüència del desarrelament i de la vergonya davant els orígens, és renegar d'allò que és teu per congraciarse amb el poder. Una llàstima, senyors, una llàstima.

I ara l'explicació més senzilla i més planera. El Partit Popular i, per extensió, el Govern de dretes de les Illes Balears vol

emprar, com ja ha emprat, la llengua com a eina per aconseguir vots. A les nostres illes no hi ha cap casta de conflicte lingüístic; a les nostres illes fins ara s'avançava pas a pas cap a un major ús del català, sense problemes, sense tensions, amb normalitat, amb serenor, amb concòrdia. Però el Partit Popular, per un grapat de vots, s'ha arriscat a crear un monstre, a crear un conflicte artificial i sense fonaments que des del Govern continuen engreixant.

Senyors del Govern del Partit Popular, vostès tenen el deure legal de potenciar la nostra llengua, no d'escampar recels. Vostès tenen el deure legal d'afavorir l'ús del català, no de promoure conflictes. Fer açò, crispar la nostra societat, inventar conflictes per arreplegar vots, és com deim a Menorca no tenir feda, no tenen feda.

Però no acaba aquí la comèdia, o la tragèdia, millor dit. Les declaracions dels membres del Govern respecte a la qüestió lingüística no tenen desapropiament, o el tenen tot, no sé si m'entenen. Cito textualment, diu el Sr. Conseller d'Educació i Cultura a una entrevista: "*En esta comunidad hay dos lenguas y los escolares han de conocer las dos*". Ara ens ha descobert Amèrica. Naturalment, ningú no ho posa en dubte i ningú no l'hi ha posat mai, entre altres coses perquè nosaltres som respectuosos amb la llei, cosa que vostès no són en el que fa referència a la llengua. Però no és aquest el problema, el problema és que han de conèixer les dues llengües i poder-les emprar per tot en igualtat de condicions, i d'açò el Govern de les Illes Balears n'és també responsable. Garanteixin, sí, que els escolars coneguin les dues llengües, és la seva obligació, però garanteixin també que les poden emprar arreu en igualtat de condicions. Açò també és la seva obligació, perquè les mesures que han pres fins ara van justament en la direcció contrària, evitar que la llengua catalana tenguí el mateix ús social que el castellà, evitar que aquests escolars de què tant es preocupa que coneguin el català el puguin emprar amb normalitat.

Però continuem amb declaracions forassenyades. Un altre membre del Govern deia a una altra entrevista: "*Lo único que nosotros queremos hacer es que la lengua no sea un obstáculo para los que aspiren a ser empleados públicos*", que la llengua no sea un obstáculo. Quina llengua?, les dues oficials? No!, faltaria més, només la llengua catalana *no ha de ser obstáculo*, i amb açò es descobreix la mentida, la fallàcia, l'engany. Aquest govern veu la llengua catalana com un obstacle, com un incordi que han de patir, una nosa que han d'aguantar, perquè naturalment per a ells el castellà és una altra cosa. Oi que no acceptarien que per ser funcionari públic només es tingués coneixements elementals orals i escrits de castellà?, oi que no ho acceptarien?

Però és que la cosa no acaba aquí. Llegesc ara un article d'un membre del Govern referint-se al mateix tema, diu textualment: "Es tornarà a convertir el català en llengua de comunicació, no d'imposició". Quina imposició? Exigir que els funcionaris d'un país coneguin la llengua d'aquest país, açò no és una imposició, açò és sentit comú, açò és normalitat i és justícia. Exigir uns coneixements adequats d'una llengua, que és la pròpia i oficial, no pot ser mai una imposició, és una necessitat si volem respectar els drets lingüístics dels

ciudadans. Ningú no considera una imposició exigir, segons les característiques del lloc de feina, una determinada titulació, o coneixements d'informàtica, o carnet de cotxe, però açò sí, per a vostès conèixer la llengua de la pròpia terra és una imposició.

Senyors del Govern del Partit Popular, no ens parlin a nosaltres d'imposicions. Ho sabem massa, el que és una imposició, les hem patides massa anys, els catalanoparlants les hem patides massa anys. Però sí demanam, exigim per enèsima vegada que es compleixi la llei, que el Govern fomenti l'ús de la nostra llengua, que el Govern empli el català en les seves comunicacions i que els mitjans audiovisuals públics siguin en català, que es compleixi la llei i deixin de manipular la llengua per qüestions partidistes. Perquè vostès fan dues mesures, i quan hi ha dues mesures, dues mides diferents, es pot parlar...

Sí, gràcies, ara acabaré.

...es pot parlar clarament i sense embuts de discriminació. Aquest govern està discriminant la llengua catalana, la llengua dels mallorquins, menorquins, eivissencs i formenterers, la nostra llengua, la llengua d'aquí.

Per això, ja per acabar, senyores i senyors diputats, vull deixar ben clara la meua discrepància amb un govern que margina, crea conflictes i no compleix la llei, i perquè una altra política és possible els llegiré una cita textual i ja acab, diu així: "Va ser bo no tenir en aquell moment una majoria suficient, perquè si l'haguéssim tinguda açò ens hauria duit a prendre mesures que segurament haguessin creat la guerra lingüística que jo no volia de cap manera". No són paraules meves, són d'un tal Gabriel Cañellas; el coneixen?

Gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Té la paraula el Sr. Conseller d'Educació i Cultura. Bé, o si vol podem... Suspenem? Sí, jo crec que... Si els sembla bé podríem suspendre, perquè no ens donarà temps per arribar a les 12 a Cort. Idè suspensem fins a les 12,15.

(Pausa)

EL SR. PRESIDENT:

Senyores i senyors diputats, recomençarem la sessió, i per això té la paraula el Sr. Conseller d'Educació i Cultura.

EL SR. CONSELLER D'EDUCACIÓ I CULTURA (Francesc Jesús Fiol i Amengual):

Moltes gràcies, Sr. President. Senyores i senyors diputats, no sap molt bé un si hem assistit exactament a una interpel·lació o a una proclamació, perquè al final diu el Reglament que una interpel·lació és un conjunt de preguntes, un conjunt de qüestions que es formulen, una qüestió, una pregunta de caràcter general, però a allò a què hem assistit és a una manifestació de voluntat i a una proclamació de principis per part del digne representant del PSM, que en algun cas s'han

basat, sincerament, en una visió subjectiva i particularista de les coses, i que ha demostrat un gran coneixement de la política -i això ho dic ben seriosament- perquè..., com a mínim un coneixement d'endevinació perquè sap coses que ni tan sols jo sé. I ara ho explicaré. Ha explicat coses que ni tan sols jo sé com seran determinades coses en el futur, i voldria més endavant poder-ho analitzar.

Clar, aquí es fa una interpel·lació sobre política lingüística i s'intenta plantejar que existeix un gran malestar, que hi ha agressions permanents a la nostra llengua, cit textualment, i que en definitiva estam en una situació d'alarma, alarma. Naturalment hauríem de circumscriure l'alarma a qui afecta i qui se sent alarmat i qui se sent preocupat, perquè la percepció que tenc jo, i que té molta gent amb la qual jo parl tots els dies, és que no hi ha tal situació d'alarma. Hi ha, naturalment, una presa de decisions distintes a aquelles que es prenien a l'anterior govern, com és natural, perquè en aquests moments hi ha una majoria distinta a la que hi havia fa uns mesos i, per tant, lògicament, impulsa els seus projectes polítics, els seus projectes programàtics, que no tenen per què ser coincidents, només faltaria, amb els que governaven abans. Per tant dins aquesta perspectiva s'ha d'emmarcar el problema.

Clar, es diu que efectivament és un imperatiu legal el coneixement de les dues llengües. Ningú no ha dit el contrari ni ningú no ha promogut el contrari des del Govern, perquè quan parlem de coneixement ens circumscrivim al problema: la formació, l'educació... Ningú no ha dit res de tot això. Els pressupostos de la comunitat, dels quals parlarem, m'imagín, el dia que es debati la secció 13 en aquest parlament, no diuen res de tot això, i en els apartats de les corresponents direccions generals es demostrarà manifestament l'existència dels recursos necessaris perquè el foment de l'ús de la nostra llengua i el coneixement de l'ús de la nostra llengua vagi endavant.

Naturalment posa el Sr. Diputat una sèrie d'exemples, al seu parer reveladors, d'aquesta falta d'interès del Govern per la promoció de la llengua, per parlar de la crua realitat, per dir-ho en els mateixos termes que ell empra, un poquet incendiari però que a mi, naturalment, em pareixen molt bé. Parla del Decret dels de més de 50 anys, coneixement del català a més de 50 anys. Escolti, aquest decret és vera que ha estat fruit d'una certa controvèrsia en el mateix si del Govern i tot; jo no ho he negat i no ho he deixat de negar en cap moment, però fruit de les deliberacions corresponents es va arribar a la conclusió de la perfecta legalitat d'aquest decret, que això no supòs que signifiqui una agressió contra el coneixement de la nostra llengua en termes reals, limitar el coneixement del català a determinades edats per accedir a determinats llocs de feina no em pareix que sigui una agressió.

Es parla del tema de la capacitació lingüística amb quatre anys d'ajornament. Però és que això és una cosa que han demanat els mateixos docents. Jo estic disposat a documentar-ho més endavant si fa falta.

S'ha desmantellat la Direcció General de Política Lingüística. Coses més fortes que ha dit vostè al *Diari de Menorca*, perquè ha dit que el director general era una florera, i que vostè com a

menorquí hauria d'estar amargat i deprimat, i que vostè, naturalment, si li haguessin ofert aquest lloc no l'hagués acceptat, per fer aquest paper. És a dir, que així mateix el va posar bo, les coses com són, em pareix que injustament, perquè jo crec que el director general de Política Lingüística ni s'ha desmantellat el seu departament ni s'ha deixat de fer la política lingüística que consideram adient, i en determinades partides del pressupost ha crescut d'una forma considerable, per exemple en els programes de cooperació amb ajuntaments per a normalització lingüística. On ha decrescut? Jo reconec que a determinats apartats la normalització lingüística ha decrescut, sí, ha decrescut en subvencions, en ajudes i en determinats aspectes de finançació del COFUC, del qual vostè, subsegüentment, no sé si n'ha parlat o no, però va lligat al foment de l'ús de la llengua catalana i del qual qualque dia amb molt de gust, amb molt de gust, farem un monogràfic, un monogràfic però que no ens bastarà una hora, per fer el monogràfic del COFUC, perquè contenen i no acaben, i en aquest tema estic dient que el que estam fent és una avaluació no econòmica, perquè tenim el deute mirat i sabem exactament què es deu, sinó conceptual, perquè hi ha coses que no sabem ni què són, hi ha factures que no sabem ni a què obeeixen, vertaderament, i per tant estam en procés... Algunes sí que ho sabem, com vaig tenir ocasió de mostrar-los-ho l'altre dia a la comissió corresponent; algunes sabem que és per pagar a Perpinyà una administrativa d'una associació valenciana. Això sí que ho sabem, però d'algunes altres coses no ho sabem però ho aclarirem.

Clar, llavors vostè passa, després de donar per desmantellada la Direcció General de Normalització Lingüística, passa al tema de Som Ràdio, i vostè fa un prejudici tremend. "No creguin les excuses de legalitat que presenta el Govern, que presenta la conselleria". Vostès d'aquest tema, cregui'm, no en parlin, de Som Ràdio no en parlin, parlin del fet que hem de fer aquesta emissora que el Govern ha demanat, aquesta freqüència que el Govern ha demanat per crear una emissora de ràdio, demanin que faci el que sigui, però no parlin de Som Ràdio perquè Som Ràdio és una ràdio pirata, pirata, i el Govern sostenia una ràdio pirata sabent que era una ràdio pirata. No em facin ara contar tota la història de com es va arribar a aquesta situació, però la tenc aquí ben detallada data per data i, si volen, els ho explic, però em pareix que tots més o menys la coneixen. Això és fruit d'un conveni que en el seu temps es va fer amb un grup de comunicació; quan aquell grup de comunicació va perdre aquella freqüència perquè es va acabar el lloguer de la freqüència va traspasar una altra vegada al Govern aquest assumpte, i el Govern en aquell moment havia d'haver aplegat o fer el que ha fet ara el Govern, demanar una freqüència, intentar muntar una freqüència, però no el que va fer, que és envair una freqüència il·legalment i quedar-se tan ample. Per tant d'aquest tema val més que no en parlem.

Però bé, hi ha un gran pecat dins el Govern, gros, que no sé si haurem de destituir la persona perquè, alerta, la directora provincial d'Educació d'Eivissa ha fet una circular en castellà, i això és un pecat imperdonable. Bé, l'assotarem a la via pública després que l'Ajuntament de Maó, governat per l'esquerra des de fa 20 anys, normalitzi la seva paperassa, però; això és el

primer que demanam perquè, clar, el problema és tenir dues vares d'amidar...

(Aldarull)

...dues vares d'amidar, Sr. Diputat, la que amida el Govern i la que amidam allà on governam nosaltres, i jo crec que vostès abusen d'aquest plantejament.

I llavors parl d'aquest tema que vostè ha demostrat unes condicions endevinadores que m'han deixat perplex. Vostè ja sap com serà la televisió autonòmica. Idò enhorabona, si vostè ja ho sap, enhorabona perquè jo encara no ho sé. Jo l'únic que sé... Perdoni?

EL SR. PRESIDENT:

Sr. Conseller, continuï, si és tan amable. Sra. Diputada, deixi que el conseller expliqui... Sra. Diputada, per favor, si és tan amable, no interrompi.

EL SR. CONSELLER D'EDUCACIÓ I CULTURA (Francesc Jesús Fiol i Amengual):

Gràcies, Sr. President. Naturalment sabem que s'ha demanat aquesta televisió i naturalment sabem els costos que tindrà, però els continguts, i la decisió, i la programació, tot això és una qüestió que no està decidida i vostè ja l'ha qualificada de valencianització -no sé si ho sé dir bé-, valencianització que és el nostre principal objectiu, és a dir, el Govern de les Illes Balears no té altre objectiu que la valencianització. Això em pareix un judici de valor tremend i (...) que naturalment no puc acceptar perquè em pareix absolutament llunyà, completament, a la realitat.

I vostè diu que hi ha dos eixos respecte dels quals la política del Partit Popular és atemptatòria contra la nostra llengua, emprant una paraula una altra vegada falsa. La primera és vertaderament sorprenent i ha provocat les rialles de les bancades del Partit Popular, és a dir, la primera és que clar, que nosaltres responem a un esquema social que el castellà, parlar el castellà fa més bo i és com a més important i fa més senyor, no sé molt bé com ho ha dit, però supòs que volia dir qualche cosa així, i que això és un signe de vassallatge a Madrid i de..., jo, la veritat és que aquest discurs avui en dia és tremend i avui en dia és insostenible i no s'ho creu ningú. És a dir, és que vostè va a contar aquest discurs i la veritat és que jo crec que no s'ho creu ningú.

I llavors, la utilització de la llengua per guanyar vots. Alerta a aquesta temàtica, no fos cosa que sigui exclusiva de vostès la utilització de la llengua per guanyar vots, no fos cosa sigui part del seu discurs; perquè si qualcú ha collit el tema de la llengua i ha collit el tema del discurs, crec, amb tots els respectes ho dic, naturalment sap el Sr. Sampol i la Sra. Vadell que fa més anys que me coneixen, amb tots els respectes ho dic, no hi estic d'acord. Jo crec que si qualcú ha fet un ús de la llengua com a *leif motiv* del discurs polític són vostès, d'una forma notable i sobrada.

(Alguns aplaudiments i petit aldarull)

Llavors, i acab Sr. President, diu: no acaba aquí la tragèdia, perquè parlam d'una tragèdia, com és natural. Vostè demana tres coses que jo també deman, el que passa és que les demanam crec d'una manera distinta, amb un plantejament completament distint: vostè demana que s'acompleixi la llei, i jo no deman altra cosa que s'acompleixi la llei; vostè demana que es fomenti la llengua, jo vull que es fomenti la llengua, el que passa és que me permetrà un parèntesi, què és fomentar la llengua, què és fomentar la llengua? Perquè aquí, en els pressuposts d'enguany l'únic que davalla és el capítol de subvencions, si fa no fa; i llavors anem a veure si el que feim és deixar de mantenir una sèrie de situacions de cert privilegi i algunes, sincerament, extraordinàriament discutibles; jo li he posat qualche exemple del COFUC, però no passi pena que n'hi posar molts més. I que no es manipuli la llengua, escolti, no volem més que el mateix, que no es manipuli la llengua; que la llengua sigui un element de comunicació.

El Partit Popular no pretén que a les escoles no s'ensenyi el català. Vostè ha tret una frase que jo vaig dir a una entrevista, i en la qual em reafirm, jo crec que hem d'intentar, perquè és bo que sigui així, que tots els escolars de la nostra comunitat parlin i dominin completament les dues llengües i, si pot ser, una tercera llengua millor. Jo crec que és una pretensió que hem de tenir tots i que compartim tots, el partit que es va presentar dient que hi hauria una línia lingüística distinta de l'altra no va treure ni un diputat en aquesta cambra, li dic amb tota claredat i amb tota sinceritat, no va treure ni un sol diputat en aquestes eleccions, el Partit Popular no va fer mai aquest plantejament, ni ho fa. I jo li he de dir, també amb tota sinceritat, que el discurs tremendista que vostè fa, tremendista per emprar paraules que vostè empra, alarmista, agressiu, no es correspon, al meu mode de veure, amb les activitats que duim a terme de la millor manera que podem. Moltes gràcies.

(Alguns aplaudiments)

EL SR. PRESIDENT:

Pel Grup Parlamentari d'Esquerra Unida i Els Verds, té la paraula la Sra. Margalida Rosselló.

LA SRA. ROSSELLÓ I PONS:

Gràcies, Sr. President, senyors diputats, senyores diputades. És cert una cosa i és que les polítiques que du endavant el govern del Partit Popular són diferents de les que duen i durien altres forces polítiques que creim que el català és una llengua que, no només s'ha de respectar, sinó també que s'ha de fomentar; que és un element fonamental de la nostra cultura, de la nostra identitat i que això no té res a veure amb cap tipus d'imposició, ni molt manco, perquè la diversitat lingüística és un fet positiu, és un fet, evidentment, que fa que les persones i les cultures siguin millors. I per tant, en aquest sentit nosaltres apostarem sempre perquè es fomenti l'ús d'una llengua que en aquest moment té una pressió en contra important a causa de la realitat social que ens envolta.

Però anant al que s'ha d'anar, i des del punt de vista del nostre grup, clarament en aquest moment el Govern de les Illes Balears opta, respecte del que és el foment de la llengua catalana, per la tornada enrera en el que suposa el procés de donar prestigi i rellevància al català. Això no és alarmisme, és senzillament una realitat, i de fet jo li diré una sèrie de fets que, al nostre parer, es consideren que tenen o argumenten aquesta constatació que jo li faig. El Govern, a més, evidentment és normal, opta per un discurs, que és el seu discurs lliberal, que en definitiva suposa un deixar fer; això equival a una certa dimissió en la responsabilitat que té com a govern de protegir i promoure la llengua catalana que es troba en una situació difícil a causa que hi ha, com he dit, una realitat que no podem defugir. I en aquest sentit, per tant, el català es troba en una situació diríem per davall o d'un cert desús; hi ha poca presència als mitjans, etcètera, i això no importa li digui perquè supòs que, com qualsevol persona, vostè perfectament ho sap.

Per altra banda, el Govern ha decidit, dins el que és la lògica de la seva política, triar un discurs ambigu respecte de la unitat de la llengua i evidentment entrar dins el discurs de les modalitats, com a una qüestió per crear una certa, fins i tot encara, disfunció major. Clarament, al nostre parer, i amb tots els respectes, el PP avança cap a una valencianització del que és la llengua catalana i la llengua de les Illes Balears. Clarament són polítiques populistes...

(Remor de veus)

EL SR. PRESIDENT:

Senyors diputats, per favor, un poc de silenci. Continui, Sra. Rosselló.

LA SRA. ROSSELLÓ I PONS:

Gràcies, Sra. Presidenta. Sr. President, perdó, es veu que encara tenc el "daixò" d'ahir.

(Rialles)

Això és l'inconscient d'ahir.

Per tant, al nostre entendre, polítiques populistes que són perilloses perquè creen crispació, perquè quan, ja se li ha dit per part del portaveu del PSM, creen una situació sobre la llengua i una crispació que no existia a les nostres illes. Això crec que és una qüestió que s'hauria de cuidar per part del Govern, que és l'administració que té la responsabilitat i en aquest sentit, nosaltres, evidentment, demanarem també que s'acompleixi la llei i sobretot que el català, la nostra llengua, la llengua que nosaltres creim que és una identitat pròpia d'aquí, i en això ens hem de sentir orgullosos, idò s'ha de fomentar, s'ha de cuidar i s'ha d'intentar que, sobretot, no desaparegui, perquè desapareixerà una part important de la nostra cultura i per tant de la nostra vida.

I anant als fets pels quals nosaltres consideram que tot això que li he dit és així, i per tant una constatació, no és una invenció. En primer lloc, el tancament de Som Ràdio: el Govern

de les Illes Balears ha decidit tancar Som Ràdio argumentant que és una ràdio il·legal. Això s'ha fet però sense informar els treballadors i en definitiva del que es tracta és tancar una ràdio pública, en català, de qualitat, a més, que havia consolidat un nombre important d'oients, envoltant els 20.000, segons nosaltres sabem. Mentrestant això permetrà estalviar, segons el conseller d'Educació i Cultura, 151.000 euros que, al nostre entendre, és una certa quantitat ridícula, a un Govern que ofereix 4,4 milions d'euros a Michel Douglas per un centre cultural amb pèrdues i per passejar una estona per quatre fires turístiques. En definitiva, es tanca un mitjà que era la millor via de sortida a la producció musical en llengua catalana feta a les Illes Balears.

Es redueix el pressupost de política lingüística. Vostè podrà dir el que vulgui, evidentment ho ha dit i ho ha expressat, però nosaltres també expressarem el que, al nostre parer i segons els pressuposts que ens han presentat, diu ben clarament que la política lingüística es rebaixa un 33% dels pressuposts. El programa de foment de l'ús social de la llengua, que respon al manament de la Llei de normalització lingüística, es redueix un 79%. És a dir, hi ha una clara manca de voluntat política d'afavorir la llengua amb retallades de recursos.

Per altra banda, la reducció de l'exigència del coneixement del català pels funcionaris i evidentment després ho veurem a una proposició no de llei; però, clarament, vostè sap perfectament que aquest decret és anticonstitucional, fins i tot el Consell Consultiu li ha fet un dictamen desfavorable. I aquesta mesura va en contra dels principis fonamentals que ja es varen dur a la Constitució en el seu moment i que evidentment ara no m'entretindré a explicar.

EL SR. PRESIDENT:

Vagi acabant, Sra. Rosselló.

LA SRA. ROSSELLÓ I PONS:

Sí. A més d'això, hi ha un anunci d'una televisió autonòmica bilingüe, vostès ho han fet, si vostès no ho pretenen fer ho diguin, però vostès han dit que farien, ha declarat que una futura televisió autonòmica bilingüe. L'objectiu de l'administració però, entenem nosaltres, ha de ser afavorir la presència del català als mitjans audiovisuals. El castellà ja té moltes vies i molts de mitjans en els quals hi té presència.

En educació, un discurs ambigu. El discurs que s'ha fet respecte de la utilització del català a l'educació ha estat molt ambigu. El Govern, fins i tot, fa una espècie d'aposta per modalitats i, per altra banda, no sabem exactament què vol dir amb les escoles que ho fan en català, no sabem molt bé quines declaracions, ...

EL SR. PRESIDENT:

Sra. Rosselló, perdoni, però és que ...

LA SRA. ROSSELLÓ I PONS:

Sí, acab, sí, acab, Sr. President, acab.

I després, ja per acabar, la campanya del consell, ja sabem que no és un tema de govern, però m'hi voldria referir precisament pel pacte que tenen vostès. El Consell de Mallorca acaba de llançar una campanya "Paraules d'Amor", una campanya de foment del català, on la llengua no és esmentada ni una sola vegada. I per tant nosaltres entenem que tot això junt fa que el català, el català de les nostres illes, la nostra llengua, estigui en aquest moment en una situació no només difícil, sinó amb poc empara per part de l'administració.

Gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Pel Grup Parlamentari Socialista, té la paraula el Sr. Andreu Bosch.

EL SR. BOSCH I MESQUIDA:

Gràcies, Sr. President, senyores diputades, senyors diputats. El suscitat a les nostres illes està immers, com a la resta de societats d'arreu del món, al procés de globalització gràcies als avanços tecnològics, als desplaçaments a llarga distància i als intercanvis de tota casta que es produeixen. Aquest fenomen, en si positiu, si no evoluciona de manera correcta pot suposar un perill per a la continuïtat de moltes llengües i cultures. Els avanços tecnològics han de servir per enriquir-nos i no per empobrir-nos culturalment. Vet aquí idò la necessitat peremptòria, més que mai, d'esmerçar-nos en la defensa de la nostra llengua, en tenir una política lingüística que no es conformi amb *l'statu quo* d'inferioritat social en què es troba, de posar els mitjans necessaris perquè la llengua catalana tenguí el paper que li correspongui a la nostra societat.

Ningú no dubtarà avui que la presència del català està en inferioritat de condicions als mitjans de comunicació respecte del castellà i, si no, pensem només quantes ràdios, televisions, diaris, revistes, etcètera, se senten, es veuen o es llegeixen en una i altra llengua a les nostres illes. En qualsevol situació de desigualtat, sigui a l'àmbit educatiu, sigui assistencial, sigui econòmic o d'altra casta, donar el mateix a qui es troba millor que a qui es troba pitjor representa una injustícia i un perjudici per al més dèbil. A situacions desiguals el tractament ha de ser desigual, és el principi de la compensació de les desigualtats de discriminació positiva. I és aquest principi el que també ha de prevaler en política lingüística. Una política que entengui el bilingüisme en el sentit de donar el mateix tractament a les dues llengües, promovent per igual una i altra llengua, el que fa, com a mínim, és perpetuar la situació de desigualtat social en què es troba la nostra llengua, si no encara contribuir al seu retrocés.

La defensa de les modalitats insulars ha de ser també un objectiu que ens ha de proposar i en realitat ho hem fins ara. Però aquesta defensa la farem molt millor promovent els llaços que afermen la unitat de la llengua catalana, insistir en la diferència per damunt de la identitat provoca desunió i debilitat. Estudis recents posen de relleu que davant dels canvis demogràfics que es produeixen, arran especialment dels

moviments migratoris, es dona el cas que mentre augmenta el nivell de coneixement del català, disminueix el seu ús. Davant d'aquestes dades, no hi ha dubte que una de les prioritats de la política lingüística ha de ser el foment de l'ús del català, sense rebaixar-ne plantejaments. Les institucions, les intencions s'han de veure reflectides amb dotacions pressupostàries, mai no reduïdes, en promoció de la nostra llengua, els mitjans de comunicació, compensant la situació desigual amb les televisions, assegurant la recepció correcta de tots els canals de parla catalana de tots els territoris germans; regularitzant situacions irregulars, si n'hi hagués a les ràdios, mai no suprimint-les, i també establint requisits adients per a l'accés a la funció pública. Algú es podria imaginar que per a la contractació d'un funcionari per a l'administració general o especial ens conformàssim només amb un coneixement elemental de castellà oral i escrit? Idò tampoc no ho hem de voler per al català.

En política educativa s'han de cercar fórmules per superar la contradicció existent entre els decrets de mínims, conseqüència de la LOCE, i la Llei de normalització lingüística pel que fa als horaris destinats a cada llengua, sense carregar més la jornada escolar dels nostres alumnes.

El Grup Parlamentari Socialista proposa una política de normalització lingüística clara, activa, equilibrada i consensuada, que possibiliti també en aquest terreny la cohesió social. Promoure el desenvolupament de plans sectorials territorials i específics, prioritzant aquells sectors, aquelles zones i aquells col·lectius que presenten més problema des de la perspectiva de la normalització del català. Ressuscitar velles controvèrsies dialectals i consentir, sinó fomentar, la primacia del castellà, és promoure polèmiques lingüístiques; crear enfrontaments innecessaris, fer-ne una arma política que ens perjudica a tots. I qui en sortirà perdent al final serà la nostra llengua.

EL SR. PRESIDENT:

Moltes gràcies, Sr. Diputat. Pel Grup Parlamentari Popular, té la paraula el Sr. Joan Marí Tur.

EL SR. MARÍ I TUR (Joan):

Gràcies, Sr. President, senyores i senyors diputats. M'agradaria, Sr. Conseller, tenir la seva tranquil·litat i el seu tarannà, propis per altra banda, d'un conseller d'Educació i Cultura i d'un polític que ha demostrat la seva categoria. Avui i aquí s'han sentit afirmacions que no corresponen a la realitat, però jo, representant del Grup Popular, m'agradaria fer meva aquella frase tan coneguda d'aquell escriptor que deia que qui es dedica a la política ha d'estar lliure d'odi i venjança, i aquí avui semblava que sentíem frases i expressions pròpies de qui cerca tan sols una revenja, sortosament superada fa més de vint-i-cinc anys. Del mateix escriptor que ha dit aquesta frase, que hauríem de posar en algun lloc d'aquest Parlament, és aquella altra que diu, per tots coneguda, *quousque tandem abutere patientia nostra?* Fins quan el Partit Popular haurà d'aguantar injustament frases atemptatòries contra la veritat i

contra allò que defensam els homes i les dones del Partit Popular?

Quatre minuts, que ja n'han passat alguns, per quatre reflexions i un minut per a una aportació, Sr. Conseller. El Grup Popular fa seves, faig meves totes les manifestacions que vostè acaba de fer aquí. Sr. Conseller, només em puc dedicar i només li puc contestar a vostè, per això li dic que estigui vostè tranquil, miri el nostre resultat electoral, miri el que vol el poble, miri el que ha votat el poble de les Balears i miri aquells que insulten directament o indirectament quants escons ocupen d'aquesta casa. Sr. Conseller, el Partit Popular li dóna suport a vostè i a la llengua catalana, pròpia de les Illes Balears; al que no dóna suport el Partit Popular i ho dic una vegada més, perquè crec que ja fa dotze anys que repetesc el mateix, és aquesta idea del paísos catalans.

(Alguns aplaudiments)

Nosaltres volem cada comunitat la seva bandera, la seva llengua i el seu estatut d'autonomia. El Partit Popular, la defensa del bilingüisme s'ha d'entendre com respecte a la lliure elecció personal de viure amb qualsevol de les dues llengües oficials d'aquesta comunitat. Aquesta llibertat individual com a dret institucional s'ha d'estendre a qualsevol àmbit de comunicació. I vull remarcar que això no és incompatible amb la protecció i el suport i el foment de l'ús de la llengua catalana pròpia de les Illes Balears.

S'ha dit moltes vegades que la llengua és de tots, sé que tots nosaltres i vostès farem tot el que estigui en les nostres mans per dignificar-la encara més, però ara és el torn de dirigir la política lingüística al Partit Popular; vostès, i vostès especialment, han tengut la responsabilitat durant quatre anys i, pel que vostès diuen, tampoc no han avançat massa.

I em permeti, Sr. Conseller, fer una manifestació pública d'una intenció del Partit Popular: properament portarem aquí una moció o una proposició no de llei, i també se n'ha parlat aquí fa uns moments, per tal que, seguint la nostra línia, el nostre programa i el nostre Estatut, les nostres varietats dialectals siguin emprades, conegudes i conservades per part de tots. Avui s'ha parlat aquí d'un gran pintor, dos grans pintors eivissencs, jo voldria fer públic ara i aquí un document fet per la pròpia mà d'aquell gran poeta Marià Villangómez, de qui són aquestes frases: "Totes les llengües presenten varietats que no van en perjudici d'una unitat superior, però totes aquestes modalitats s'uneixen dalt de tot en una llengua única que, d'alguna manera, s'ha de dir i que els entesos han pensat que s'havia de dir català. El català, que no és el barceloní o el lleidatà o el menorquí o el valencià de Castelló o el valencià d'Alacant o l'eivissenc de Vila o l'eivissenc de Sant Josep, és un conjunt de totes aquestes varietats". El dia que presentem la moció farem públic aquest document, crec que inèdit, de Villangómez.

Allò que sí volem dir és que cadascú és lliure d'usar a l'hora d'escriure el nivell de llengua, diguem-li eivissenc o catalana que cregui convenient, sempre que estigui lliure de corrupcions, barbarismes, etcètera.

Veig que ja se m'ha posat vermell el llum, però Sr. President, permeti'm acabar així com acaba Villangómez en aquest document que sortosament tenc a les meves mans: "Això no vol dir tanmateix que dins d'aquesta llengüa literària no hi càpiguen usats amb gust i coneixement molts de dialectalismes eivissencs. Amb aquests dialectalismes podem donar més sabor, més varietat, més propietat o més riquesa a la llengua general, patrimoni comú i apte per a les més altes empreses literàries de tots els que parlam català".

Catalans, descendents d'aquells que varen venir, almanco a Eivissa, el 1235, i a Mallorca uns pocs anys abans, ho som tots; el que passa és que hem de conservar les nostres pròpies identitats...

EL SR. PRESIDENT:

Vagi acabant, Sr. Marí.

EL SR. MARÍ I TUR (Joan):

..., dins la pròpia identitat està la nostra pròpia llengua.

Sr. Conseller, segueixi, va per bon camí, va pel camí del Partit Popular.

Moltes gràcies.

(Alguns aplaudiments)

EL SR. PRESIDENT:

Té la paraula el Sr. Eduard Riudavets.

EL SR. RIUDAVETS I FLORIT:

Gràcies, Sr. President, senyores diputades, senyors diputats. Sr. Conseller, alarma, sí, alarma; naturalment que jo parl d'alarma perquè sí que l'hem notada al meu entorn, a la meua societat i en concret a l'illa on visc. Naturalment que la seva percepció és diferent, faltaria més. Jo venc d'un partit que ha defensat sempre la llengua catalana, vostè no pot dir el mateix. Però, per altra part, ja ho he notat a les compareixences que hem tengut a les comissions, vostè és especialista en defugir el debat; vostè fa sempre de l'anècdota categoria i ha après l'estratègia del calamar: quan l'estrenyen un poc amolla tinta per difuminar la realitat.

Jo li vull recordar que el Govern de les Illes Balears no s'ha de limitar a reproduir allò que hi ha al carrer, sinó que ha de ser el referent i motor de la normalització; i el Govern de les Illes Balears, aquest Govern de les Illes Balears ha desistit, al meu parer i al parer del nostre grup i al parer de molta part de la nostra societat, ha desistit de ser aquest motor; ha desistit amb aquesta sèrie de decrets que retrocedeixen, per primera vegada a la història de la nostra comunitat autònoma, quant al nivell de català que es demana als ciutadans. El decret de rebaixa del nivell d'exigència és un retrocés; l'exempció pels cinquanta anys és un altre retrocés; el major temps per demostrar la capacitat lingüística a l'ensenyança és un altre retrocés; és

un altre retrocés el retall a la Direcció General de Política Lingüística, -deixarem córrer allò de *florero*, però a Menorca açò ho deim a una cosa que no té funcionalitat pròpia.

Quant a Som Ràdio, certament era una emissora *al·legal*. El Sr. Conseller ho tenia molt bo de fer, demani una freqüència i la legalitzi. A mi ara m'ha entrat un dubte dins el cap, crec que no tan sols vostè la tanca perquè s'està fent promoció del català, crec que també la tanca perquè l'han deixat sense pressupost, li han retallat tant el pressupost que no la pot mantenir, haurem de saber a quines altres conselleries ha anat aquest pressupost, a la seva no.

COFUC. Certament vostè pot fer les crítiques que vulgui, però certament el COFUC ha fet una excel·lent feina, a centres d'actuacions teatrals, musicals; quaranta llibres traduïts d'autors de les illes a altres llengües; cursos de català per a estrangers; centres d'aprenentatge. Açò és el que compte i no la seva percepció.

Després me diu que faig futurisme o endevinació. Llegeixi els diaris, li asseguro que no és futurisme ni endevinació, una companya del seu govern va dir clarament i ho va repetir per un canal autonòmic, no sé si Canal 4 o M7 -per cert, també *al·legal*, com també és *al·legal* la tele Calvià i quan vostè ha arribat no l'han tancada-, doncs va dir per aquest canal açò: que la televisió futura seria bilingüe, i ho ha dit també pels diaris. No és futurisme ni endevinació, és una constatació. I això és un incompliment de la Llei de normalització lingüística, per açò quan els he dit que compleixin la llei, una de dues: o enganyen la gent damunt els diaris o fan comptes incomplir la llei.

També va dir aquesta companya seva que s'havia de fer normal allò que no és normal en el carrer. Açò vol dir que no s'ha de fer res per potenciar la llengua catalana. Vostè me recorda un metge, o me recorda tot el Govern en aquest aspecte de la llengua, un metge que, davant un malalt, li recomana resar, el que me preocupa és que no li recomanin resar, sinó que preparin l'eutanàsia, sincerament. I tornant a açò que fes normal el que hi ha al carrer, li propòs un repte: agafi un dijous matí, com vaig fer jo, i es passegi per Palma parlant només en castellà, no tindrà vostè cap problema; el dijous següent ho faci parlant en català o en mallorquí, com vulgui dir-li, en tindrà constantment, taxistes, recepcionistes, dependents et demanen que parlis en castellà. I gràcies a vostè, a partir d'ara ens ho podran demanar els funcionaris, i açò és el seu repte, ho faci i després açò és la seva feina. Per açò se li demana que compleixi la llei, açò és que ha d'aconseguir, que qualsevol ciutadà de les Illes Balears pugui anar per tot sense haver de girar la llengua i que ningú li ho demani, açò és el que vostè ha estat compromès pel seu càrrec a fer, i amb aquests decrets que tira endavant ho retrocedeix encara més cada vegada.

Per acabar, Sr. Conseller, li he de dir que després de la seva intervenció pens dues coses: una de dues, o vostè és un ingenu, que esper que no; o és un actor boníssim, perquè no té res a veure el que vostè ens diu aquí dalt amb el que prediquen després els seus companys, que si bilingüisme, que si la tele català i castellà, que si el decret és per a no imposar el català, totes aquestes coses han sortit per la premsa i vostè no les ha

contestat. Jo sí que li he fet preguntes, Sr. Conseller. Per què eximeixen de català als cinquanta anys, a qui fan el favor? Per què, Sr. Conseller, vostès als funcionaris els rebaixen el nivell d'exigència? Per què, quan la Llei de normalització lingüística diu que ha de ser progressiu el coneixement de la llengua? Totes aquestes preguntes són preguntes sense resposta.

I quant al meu apassionament, són molts d'anys de lluitar per la seva feina i crec que estic legitimat per emprar-ho.

Gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Diputat. I ja per tancar aquesta interpellació, té la paraula el Sr. Conseller.

EL SR. CONSELLER D'EDUCACIÓ I CULTURA (Francesc Jesús Fiol i Amengual):

Gràcies, Sr. President, senyores i senyors diputats. Intentaré atendre algun dels temes que s'han plantejat en aquest debat, un tema sobretot recurrent que jo crec que no ha estat suficientment explicat mai, però que pretén entrar com a una falca i pretén dins aquest hemicicle formar part del discurs de l'esquerra, que és el concepte de valencianització, que ha estat recollit, no vull dir per tots, però per la majoria dels intervinents i que queda com a una cosa indefinida; jo supòs que (...) un cert servilisme a València o una certa dependència de València, o una certa pretensió d'organitzar falles i d'organitzar festes i alegries típiques de València, jo no comprenc molt bé, aquest discurs no l'acab d'entendre molt bé i m'agradaria que ho explicassin.

Jo li vull dir a la diputada d'Esquerra Unida que, sincerament, no tenc cap dubte, i també ho diria respecte del que han dit els altres diputats, partim d'un mateix plantejament, jo no pos en dubte que la llengua sigui un element de la nostra cultura, que s'hagi de fomentar l'ús de la llengua. No estic d'acord que, per aplicació d'un discurs liberal, com ha dit, es produeixi una dimissió en la promoció de la llengua, en això no hi estic d'acord, crec que no hi ha una dimissió en la promoció de la llengua, com veurem durant la meua intervenció.

Torn al tema de Som Ràdio i que ho faig extensiu també a la intervenció del representant del PSM que n'ha tornat a parlar. Escoltin, Som Ràdio és una ràdio absolutament *il·legal* i jo crec que l'Administració no ha de tenir la titularitat de res que sigui *il·legal*. Si en algun ajuntament és així, em sembla malament igualment, però no ho compari amb el Canal 4, ho compari amb entitats privades. Realment Som Ràdio és de titularitat pública des del moment en què es resol el conveni amb el grup de comunicació perquè es perd la freqüència i es queden en poder de l'Administració aquesta emissora i és completament *il·legal* i no té cap tipus de solució, ni és legalitzable en els termes que entenem que una cosa sigui legalitzable. Altra cosa, insistisc en allò que he dit abans, és que la freqüència que s'aconsegueixi per a una ràdio autonòmica s'inclou aquest tipus de programació, però no és legalitzable en termes que es pretén perquè, vull insistir en el concepte, és una ràdio pirata.

I encara que es concentrin un milió de persones per dir que això és una il·legalitat i que s'ha fet malament, si és una cosa il·legal nosaltres seguirem defensant que no pot tenir el suport de l'Administració autonòmica del Govern balear.

I clar vostè em fa una comparació que jo no li puc acceptar, si es gasten 4 milions en adquirir un immoble de'n Douglas i es retira Som Ràdio. Escolti això és com si jo li digués que l'anterior Govern denegava una ajuda per finançar qualsevol cosa, perdoni o no es dóna el 0,7% al tercer món, per exemple com no es va donar en els darrers pressuposts i es gasten 5.000 milions de pessetes en publicitat. És el mateix, aquest tipus de comparacions són sempre perilloses. I li record que l'anterior Govern fa fer això, per posar un exemple, es va oblidar d'arribar al 0,7% d'ajuda al tercer món.

Es redueixen els pressuposts de política lingüística. És veritat que en alguns apartats dels pressuposts de política lingüística es redueixen, aquest debat el tendrem el dia que debatem la secció 13 i ja anunciï quasi amb tota seguretat que el debat de la secció 13 serà sobre aquesta qüestió perquè això és allò que preocupa. Miri que n'hi ha de coses importants en el món de l'educació i en el món de la pedagogia. Vull ser tan endevinador com vostè i faig un pronòstic, escolti em puc equivocar, però pronòstic que dia 17 o dia 18 de desembre el debat sobre la secció 13 serà sobre la política lingüística. Però resulta que a l'apartat de formació i avaluació de coneixements de la llengua catalana es manté el mateix pressupost. En normalització a l'Administració pública es manté un pressupost similar amb una baixa d'un 3%. En allò que són transferències corrents sí, sí en foment en l'ús social de la llengua, s'ha dit abans, reconec que hi ha una baixada i on hi ha aquesta baixada? Vull insistir en aquest argument, en subvencions i en subvencions al COFUC. Escolti al COFUC li hem de posar mà i li hem de posar mà perquè és un vertader caixó de sastre que ha fet absolutament de tot i em creguin que quan els dic absolutament de tot, és absolutament de tot i val més que un dia fem un monogràfic o que no el fem mai. Fins i tot estic disposat que no el fem mai a aquest monogràfic. Però no em parlin del tema del COFUC perquè ens posaríem de tots els colors.

Es parla també de què estam apostant per les modalitats, diu la Sra. Diputada d'Esquerra Unida. Bé i efectivament vull agafar les paraules, el suport, a més d'agrair les paraules del diputat del Partit Popular tan amables, justament amables cap a mi, vull recollir el guant de la proposició que llançaran de defensa de les modalitats i de potenciar les modalitats. Aquest és un tema en el qual nosaltres hi creim i jo vull fer una reflexió breu sobre aquesta qüestió. Les modalitats, com ha dit el Sr. Guasch, no són un element que ens distancia, jo crec que és un element enriquidor, però potenciar les modalitats no és distanciar-nos entre tots, sinó que és enriquir el conjunt. Jo crec que això ho hem d'entendre perquè això sí que és una demanda que està clarament dins l'opinió pública.

Em queden moltes coses per dir i sobretot per debatre naturalment el temps no ens basta. Però home no sé si som més ingenu que bon actor, no sé, ingenu no m'hi tenc per molt i per bon actor tampoc, un poquet de cada cosa. Però jo el to

d'alarma no li puc acceptar. I la idea en conjunt de què es retrocedeix i de què es prepara una eutanàsia, com ha dit vostè, sembla que ho ha dit així, o així jo ho he entès, de la llengua, em sembla sincerament fer alarmisme i em sembla extraordinàriament injust per allò que s'està fent des del Govern, encara que respect allò que digui com és natural perquè no ho vull discutir més.

Hi ha una darrera qüestió perquè el temps s'ha acabat sobradament i abús de l'amabilitat del President. El tema de l'ús de la llengua i de la dinàmica de l'ús de la llengua és el que és i naturalment podem fer esforços per potenciar determinat ús, però clar podem sortir el dijous, el divendres, o el dia que vulgui i parlar amb qui vulgui i naturalment una comunitat allà on hi ha una pressió social tan potent de gent que ve fora, allà on el 9% del conjunt dels escolars són estrangers, ja no d'altres bandes d'Espanya, estrangers ja es va fent una idea també d'un conjunt social que naturalment no és possible...

EL SR. PRESIDENT:

Vagi acabant Sr. Conseller.

EL SR. CONSELLER D'EDUCACIÓ I CULTURA (Francesc Jesús Fiol i Amengual):

Acab Sr. President. Que això sigui com tots voldríem. Però naturalment sí que vull manifestar que a aquests efectes el Govern segueix obstinat en la difusió de l'ús de la nostra llengua i també, i acab Sr. President, agraint la intervenció de l'únic diputat al qual no m'he referit o m'hi he referit molt per damunt, el diputat del Grup Popular, que molt amablement m'ha fet notar el suport del grup. Moltes gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

A continuació es passa al tercer punt de l'ordre del dia que consisteix en el debat i votació d'una moció.

III. Moció RGE núm. 3414/03, presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Unida i Els Verds, relativa a la política d'habitatge del Govern de les Illes Balears, derivada del debat de la interpell·lació RGE núm. 2142/03.

Passam al debat i votació de la moció RGE núm. 3414/03 presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Unida i Els Verds, relativa a la política d'habitatge del Govern de les Illes Balears, derivada del debat de la interpell·lació RGE núm. 2142/03. Per defensar la moció té la paraula el Sr. Miquel Ramon.

EL SR. RAMON I JUAN:

Gràcies, Sr. President, senyores i senyors diputats. Aquesta és una moció modesta pel que fa al seu abast ja que es circumscriu a l'àmbit de les competències autonòmiques, sense entrar en la política estatal que té una influència decisiva sobre el preu dels habitatges, tal com ja fer notar el cap de setmana passat la reunió de la Federació de Municipis i Províncies. Únicament dins l'àmbit de la política estatal que sí demanam és

que el Pla estatal d'habitatges arribi a les Illes en la part que ens correspon en relació a la nostra població.

Aquesta moció es centra en actuacions tendents a reduir el preu dels habitatges, a afavorir la consecució d'un patrimoni públic de sòl destinat a construcció d'habitatges de protecció pública i a actuacions de rehabilitació d'edificis i de sortir al mercat habitatges desocupats o utilitzats per altres funcions. No és una moció exhaustiva, però sí una moció que vol actuar sobre les causes principals que han provocat la situació d'encariment actual dels habitatges. Hi pot haver altres tipus d'actuacions públiques que millorin l'accessibilitat de determinats sectors socials, com per exemple les que proposa la proposició no de llei del Grup PSM-Entesa Nacionalista, que ja fa temps que està registrada en aquest Parlament i que en molts d'aspectes és complementària.

Allò que sí voldríem fer nosaltres és fugir de dos perills. Un d'ells és fiar-ho tot de les desgravacions o deduccions fiscals i l'altre és plantejar-se una espècie de fugida endavant que suposi més liberalització i desregulació del sòl. En el primer cas perquè les polítiques fiscals tenen uns límits evidents i perquè tampoc es tracta de descapitalitzar els ajuntaments, tal com alguna proposta que hem escoltat podria suposar, ni tampoc de subvencionar de manera indirecte els especuladors del mercat de l'habitatge. En el segon cas amb la liberalització del sòl, perquè no hi ha cap estudi rigorós que hagi determinat que la manca de sòl hagi estat una de les causes de la pujada de preus, ni que les mesures liberalitzadores siguin útils per fer davallar aquests. Molt al contrari, la mateixa Federació Espanyola de Municipis i Províncies veu en les mesures liberalitzadores del Govern central, no una possible sinó una de les causes del problema.

Vegem ara què diu una entitat tan poc sospitosa d'estar en els plantejaments ideològics que pot representar el nostre grup com el Banc Bilbao Vizcaya. Diu referit a les nostres Illes: "l'encariment dels immobles s'explica per diversos factors com és el fort creixement de la població, el dinamisme de l'economia, l'arribada de ciutadans europeus, els tipus d'interès baixos, la desinversió borsària, o l'aflorament d'efectius davant l'arribada de l'euro". Ni tan sols aquesta entitat veu que la manca de sòl sigui una de les causes de la pujada de preus. Allò que tampoc fa, no és la seva funció, és analitzar com es poden construir habitatges a preus més assequibles, perquè habitatges no és que en faltin, el que passa és que els que s'han construït els darrers anys no anaven destinats majoritàriament a cobrir les necessitats ni les possibilitats de persones residents habituals amb poder adquisitiu mitjà o baix. I això ha estat així perquè hi havia un mercat molt més rendible en la construcció de segones residències, d'immobles destinats a places turístiques legals o il·legals perquè era una inversió millor que altres.

No era, com han dit alguns, perquè els espanyols poguessin pagar aquests preus, la major part dels espanyols tenen moltíssimes dificultats per pagar els preus de compra o de lloguer dels habitatges. I els habitants de les nostres Illes encara tenen més dificultats que la mitjana dels ciutadans espanyols. Això pensam nosaltres no ho resol el mercat per si mateix, s'han de fer actuacions públiques que incideixin damunt

aquest mercat. Hem de tenir en compte que per a molts de joves, per a la major part de les famílies l'única possibilitat d'accedir a un habitatge en propietat sense hipotecar-se per a tota la vida són els habitatges de preu taxat, els habitatges de protecció pública. I el mateix passa amb els lloguers, no basta en fomentar una cultura del lloguer com es va dir aquí, que no estaria malament, però el problema és que amb els preus actuals dels lloguers, conseqüència directe dels preus de venda, tampoc li resulta fàcil a la majoria pagar un lloguer.

Fet aquest preàmbul passaré a exposar els punts concrets de la moció. En el primer punt demanam que el Govern de les Illes Balears promogui un pacte per a l'habitatge en el que hi participin el Govern directament i que l'incentivi, però que inclogui els consells insulars i els municipis que tenen molt a dir sobre el tema. Com també les institucions financeres, molt especialment les caixes d'estalvi de les nostres Illes i els agents socials per abordar de manera global i coordinada la problemàtica de l'habitatge. Aquest pla, des del nostre punt de vista, hauria de tenir una sèrie de punts com és una política decidida d'adquisició d'un patrimoni públic de sòl, tal com també demana la Federació de Municipis i Províncies que ja he citat abans. També ajuts per a la rehabilitació d'habitatges, construcció d'habitatges de protecció oficial i de promoció pública.

En aquest sentit hem de dir que ens preocupa molt que en el projecte de pressupost per a l'any que ve es retallin de manera substancial l'apartat que fa referència a l'IBAVI. També hem de dir que la construcció d'habitatges de protecció oficial és una qüestió d'una competència important del Govern, però que no s'hauria de deixar de banda les competències que tenen els ajuntaments. I aquí jo voldria fer referència a una dada curiosa i és que l'ajuntament més important de les Illes Balears, el que té al voltant del 50% de la població ha contribuït els darrers anys amb un 0,7% a la construcció d'habitatges, mentre municipis molt més petits com per exemple Calvià ha contribuït amb un 4,5%. La resta no contribuïren.

També incentivar la construcció d'habitatges oficial i de promoció privada. Nosaltres pensam que mitjançant la declaració de municipis singulars això actualment ha de ser molt més fàcil de com havia estat els darrers temps. Ajudes de diversos tipus per a l'adquisició del primer habitatge. Mesures per fer sortir al mercat de lloguer els habitatges desocupats, sobre això m'hi voldria estendre una mica. Hi ha diversos motius perquè hi hagi habitatges desocupats, moltes vegades perquè no reuneixen condicions i això aniria lligat a la política de rehabilitació, però moltes altres també perquè hi ha retencions especulatives, o bé es dediquen a usos turístics no regulats, no legals. Per tant, s'ha de seguir insistint en les inspeccions, que ja es varen començar en el seu moment, per tractar que surtin al mercat. I també s'haurien de preveure penalitzacions quan es mantenen de manera voluntària habitatges desocupats, tal i com proposava el Sr. Gallardón a Madrid. També demanam intermediació pública per a l'accés als habitatges de lloguer dels sectors socials més desfavorits, especialment per a immigrants com ja hi hagut alguna experiència que s'havia iniciat.

El segon punt d'aquesta moció és perquè el Parlament de les Illes Balears insti les diferents administracions perquè renunciïn subhastar el patrimoni públic del sòl, especialment per als ajuntaments que no s'ha de permetre que subhastin el 10% de cessió obligatòria que tenen per obtenir uns rendiments monetaris, sinó que l'han de destinar a la seva finalitat. Però també altres institucions, com és el cas que consideram molt greu del Ministerio de Defensa que les seves propietats les posa a subhasta pública i amb això contribueix a un encariment important del preu del sòl i que fa impossible que en aquests solars s'hi construïxin habitatges de protecció pública.

El tercer punt, el Parlament de les Illes Balears insta el Govern a promoure les modificacions legislatives necessàries que facin que els nous creixements urbans, una part significativa del sòl, s'hagi de destinar a habitatges de protecció oficial, tal com ja passa sense anar més lluny a la comunitat valenciana que també està governada pel PP, però molt especialment al País Basc allà on hi ha actuacions decisives en aquest sentit. Lamentar que s'hagin fet reformes de les DOT per afavorir altres tipus de construccions i no s'hagin fet per promoure els habitatges de protecció pública.

Quart punt, el Parlament insta el Govern central a modificar el seu Pla d'habitatges, de tal manera que el nombre d'actuacions que es puguin fer a les nostres Illes siguin el que ens correspondria per número d'habitants i que seria aproximadament el doble dels que avui hi ha pactats.

I per últim, instar el Govern a desenvolupar la disposició addicional desena de les DOT, ara que hi ha aquesta reivindicació des del Grup Popular de les DOT del 99 i recordar que diu: "les administracions autonòmiques i locals preveuran mesures i actuacions que afavoreixin l'adquisició del primer habitatge per a aquelles persones residents més de 5 anys a les Illes Balears i que es comprometin a mantenir-la en propietat per un període no inferior a 5 anys".

Esperam comptar amb el suport dels diversos grups parlamentaris i que surti endavant aquesta moció, que és una passa més per aconseguir anar resolent el problema de l'habitatge que és un dels principals que té la nostra comunitat.

Moltes gràcies.

(El Sr. Vicepresident primer substitueix el Sr. President en la direcció del debat).

EL SR. PRESIDENT:

Moltes gràcies, Sr. Diputat. Per part del Grup Parlamentari PSM-Entesa Nacionalista té la paraula el Sr. Sampol.

EL SR. SAMPOL I MAS:

Moltes gràcies, Sr. President. Bé, com vàrem parlar fa 15 dies ens trobam davant un dels problemes més actuals que té la societat de les Illes Balears i jo crec que en conjunt la societat de l'Estat espanyol. La conjuntura econòmica ha fet que el mercat immobiliari sigui refugi d'inversors i en aquest moment

hi ha hagut una vertadera especulació entorn del sector immobiliari que ha provocat aquest increment de l'habitatge. La solució no existeix, sinó que segurament existeixen una pluja de petites solucions que amb el seu conjunt podrien fer possible que en pocs anys disminuís el preu de l'habitatge o es fes més assequible per a la població. Això si abans no esclata la famosa bombolla immobiliària, que des d'institucions financeres es comença a advertir que està excessivament inflada. Seria la primera vegada que es produís una recessió en el mercat immobiliari, però és evident que avui existeix un nombre d'habitatges important que no estan ocupats i que no treuen rendiment i que si es dona un canvi de situació econòmica podrien tots aquests immobles sortir al mercat provocant un abaratiment del seu cost.

Fins aleshores coincidim que s'ha d'actuar a distints nivells, que s'ha d'actuar en polítiques de sòl públic, que s'ha d'actuar en polítiques de rehabilitació, en polítiques de promoció oficial de l'habitatge i nosaltres faríem incidència especialment en polítiques de lloguer perquè, per desgràcia a les Illes Balears, el fet insular provoca que haguem de ser molt escrupolosos amb el consum de territori. I sabem, hi ha estadístiques, que ens informen que hi ha un nombre molt important d'habitatges desocupats que si aconseguïem que entressin dins el mercat, ja sigui el mercat de compra-venda, però especialment dins el mercat de lloguer, podríem pal·liar bastant la situació.

Fa referència especialment el punt 2 a instar les administracions públiques perquè renunciïn subhastar el seu patrimoni de sòl. Efectivament ara hi ha la casuística del Ministeri de Defensa, que ho compartim, però especialment els ajuntaments els darrers anys s'han vist obligats i deim s'han vist obligats per problemes financers, a abdicar de fer polítiques de sòl públic i fins i tot, convertir en líquidesa el 10% d'aprofitament que estan obligats a cedir els promotors quan tramiten els plans parcials. Clar si es retalla la capacitat econòmica de les administracions públiques, les administracions es veuen obligades a treure els recursos d'allà on sigui i en aquest cas, això ha anat en detriment d'unes polítiques de sòl adequades.

Insistim, el conjunt de mesures ens semblen correctes. Simplement nosaltres faríem més èmfasi perquè tal vegada poden quedar en el mateix nivell, faríem més èmfasi a allò que són les polítiques de rehabilitació i intentar que aquests 40.000 habitatges desocupats que existeixen, es parlava fa uns mesos de Mallorca, avui ja es parla de només a Palma. En tot cas parlam d'un número d'habitatges extraordinàriament elevat que haurien d'aconseguir que entressin dins el mercat. I en aquest moment també pensam que s'hauria de donar prioritat a incentivar el lloguer, a estimular-lo, tan als propietaris perquè treguin les seves finques dins el mercat de lloguer, com als possibles demandants d'un habitatge.

Moltes gràcies senyores i senyors.

(El Sr. President reprèn la direcció del debat).

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Sampol. Per part del Grup Parlamentari Socialista té la paraula el Sr. Francesc Quetglas.

EL SR. QUETGLAS I ROSANES:

Gràcies, Sr. President, senyores i senyors diputats. Crec que aquest moció d'Esquerra Unida-Els Verds és una moció molt ben construïda, crec que l'experiència d'aquest grup polític en la gestió d'habitatges a l'anterior legislatura es nota en aquesta proposta. I comença per posar de relleu, jo crec que el principal problema o el problema que va més a l'arrel, quan parla de la qüestió del sòl. Crec que hauríem de fer una bona diagnosi, insistesc en el tema en relació al tema del sòl. No existeix una manca de sòl en termes absoluts, en termes de sòl capaç per acollir promocions d'habitatges. El que passa és que aquest sòl està retingut especulativament, no està en el mercat i aquest és l'arrel del problema.

Crec sincerament, ho dic sense ànim de fer polèmica, que la política de liberalització del sòl del Partit Popular, del Govern del Sr. Aznar és una política que ha fracassat. Ha fracassat perquè dins la seva pròpia essència, la pròpia exposició de motius de la Llei del sòl i valoracions diu aquesta llei es fa per abaratir el preu del sòl i per tant, el preu de l'habitatge, per posar sòl i habitatges a disposició dels ciutadans i això no ho ha aconseguit. Ha aconseguit exactament el contrari, la introducció de mesures liberalitzadores i la introducció de mesures que permeten una valoració del sòl, al marge de la consolidació dels drets urbanístics, ha convertit el sòl en un objecte preferencial de les apetències especulatives i de fuita dels capitals, dels estalvis que surten d'altres fracassos inversos, provinents de la borsa, inversions tecnològiques, etcètera.

El mercat del sòl s'ha d'intervenir i s'ha d'intervenir no perquè ho diguem grups que estam a l'esquerra i som intervencionistes i anam contra el mercat, no, s'ha d'intervenir per imperatiu constitucional. És la Constitució que diu que el mercat del sòl s'ha d'intervenir per tal d'evitar-hi l'especulació. I el Govern no només no intervé per evitar l'especulació sinó que manté una legislació, la Llei de sòl i valoracions, que l'afavoreix, la possibilita i que crea un coll de botella molt important en relació a les dificultats d'accés a l'habitatge. I vull dir que no és l'únic problema, el problema és molt complex i té moltes cares i per tant, aquest no és l'única qüestió, però és un dels aspectes més importants que té desenvolupar una política d'habitatges i per tant, facilitar l'accés a l'habitatge que en definitiva és la qüestió que ens ha d'ocupar de manera molt important.

La moció ens parla d'emfatitzar, de continuar en les línies de polítiques que són les clàssiques, les habituals: matèria d'estímuls a la rehabilitació, a la construcció d'habitatges de protecció pública d'iniciativa pública, habitatges de protecció pública d'iniciativa privada, es refereix als ajuntaments, estímuls per als lloguers i a la intermediació pública per als més desfavorits. Jo crec que aquesta és una novetat que val la pena incidir en relació a aquest tema perquè si confiam que la política d'habitatge per a les classes més desfavorides només pot dipositar-se dins allò que és l'acció dels promotors públics de

sòl, realment atesa com està la situació del mercat, serà difícil arribar a tots. Per tant, una tasca d'intermediació, via avals, via convenis amb promotors, empreses i propietaris privats, etcètera, pot resoldre uns problemes de determinades capes de la població.

Aquest conjunt de mesures no resolten, però sí pallien si es posa suficient èmfasi en el problema. I quin és l'èmfasi? L'èmfasi no és un altre, lògicament, que l'esforç pressupostari i l'esforç pressupostari ha de ser bastant més decidit que el que el Govern ens presenta de cara als pressuposts del 2004. Ha de ser més agosarat, ha de continuar incrementant els ajuts enlloc de baixar-los, com està passant tan per rehabilitació com per a construcció i incrementant les quantitats previstes per l'Institut Balear de l'Habitatge per a els seves inversions.

El Grup Parlamentari Socialista ha tengut en el Congrés dels Diputats moltes iniciatives en relació a la qüestió del patrimoni públic de sòl, que no afecta només el Ministeri de Defensa sinó a altres, per exemple en el cas de les Illes Balears i de manera molt important també el Ministeri de Justícia i d'altres. Seria imprescindible introduir elements que impedeixin la monetarització, via subhasta dels sòls públics. S'ha de reclamar una legislació que impedeixi, com passa a altres comunitats autònomes, com passa a la comunitat autònoma extremeña, o a la comunitat autònoma andalusa allà on està prohibit per la legislació autonòmica que els sòls públics que s'alienen surtin, almanco totalment, en pública subhasta perquè això impedeix la seva dedicació a la promoció d'habitatges de protecció pública i obliga que almanco un determinat percentatge d'aquestes es dediquin concretament a la promoció d'habitatges públics.

És important que la Llei del sòl de les Illes Balears que el Govern té anunciat presentar, almanco elaborar al llarg del proper exercici pressupostari, contempli mesures decidides perquè a les noves promocions de sòl hi hagi una reserva important, no inferior al 35%, dedicat a habitatges de protecció pública. Si no és així serà molt difícil obtenir aquest patrimoni de sòl necessari per donar aquest gir a la política d'habitatge.

L'increment d'objectius en el Pla estatal d'habitatges és sense dubte una de les qüestions fonamentals. Jo afegiria a allò que ha exposat aquí el proponent, que no es tracta només de reivindicar que el pla d'habitatges reculli aquelles qüestions relacionades en la població. Crec que hi ha una altra variable, així ho hem reivindicat reiteradament davant el Ministeri de Foment, que s'hauria d'introduir en el Pla estatal d'habitatge, la població i per suposat les dificultats comparatives d'accés que tenen a distintes comunitats autònomes perquè la dedicació dels doblers del Pla estatal d'habitatge també pugui considerar aquest element i això és especialment important per a les Illes Balears, on l'esforç per accedir a un habitatge és el més alt de l'Estat.

Per tant hauríem de tenir la capacitat de convèncer, i vostès ara, al Govern em refereix, que tenen una millor sintonia política podrien traslladar i haurien de traslladar al Ministeri de Foment el fet que la revisió del Pla estatal d'habitatge contempli no solament la variable poblacional, sinó també la variable de l'esforç que representa per als ciutadans de les distintes

comunitats autònomes l'accés a l'habitatge perquè la comunitat autònoma de les Illes Balears es veïés més afavorida.

Jo voldria, per últim, reiterar allò que vaig dir a la darrera intervenció quan el Grup Parlamentari d'Esquerra Unida i Els Verds va presentar la interpell·lació. Reiter la nostra oferta de consens en relació a aquest tema. Crec que és un tema que és suficientment important com perquè es faci un esforç per part de tots els grups, perquè és una qüestió d'especial sensibilitat per a tots els ciutadans, i he de lamentar que la consellera, especialment a la segona intervenció, rebutjà aquesta oferta de consens i anuncià una política d'habitatge justament separada d'allò que se li proposava des de les files de l'oposició. Esperam que el Govern i el Grup Popular s'ho repensin i facin d'aquesta qüestió, de la política d'habitatge, una qüestió cabdal, prioritària i regida per l'esperit de consens.

Gràcies, Sr. President.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Diputat. Per part del Grup Parlamentari Popular té la paraula el Sr. Miquel Jerez.

EL SR. JEREZ I JUAN:

Moltes gràcies, Sr. President. Senyores i senyors diputats, com no podria ser d'una altra manera, per defensar la posició que manté el Grup Parlamentari Popular respecte a les proposicions presentades amb la moció objecte d'aquest debat, ens hem de continuar reiterant en els posicionaments que vàrem esmentar a la interpell·lació que l'ha originada. El Grup Parlamentari Popular no té cap dubte, no té gens, ni cap ni un de dubte de quines són les eines, de quins són les instruments necessaris per fer front a la problemàtica que avui aquí es debat, a la problemàtica de l'habitatge.

Des del Grup Parlamentari Popular continuam entenent que la solució ha de ser atesa portant endavant iniciatives molt diverses. La zelosa defensa del principi constitucional del dret a l'habitatge ha de passar inevitablement per arbitrar mesures que permetin flexibilitzar el rigor del mercat immobiliari respecte a l'habitatge lliure i mesures que permetin afavorir, evidentment, l'adquisició d'habitatges de protecció oficial per aquells segments de població que més ho necessiten o amb índexs de rendes més baixos. Una rigorosa política que garanteixi la disponibilitat de sòl establint mecanismes de control per tal d'evitar les seves imprevisibles fluctuacions, imprevisibles fluctuacions del mercat immobiliari; una decidida voluntat de reducció fiscal; l'assignació d'ajudes directes, especialment al col·lectiu jove, per tal de beneficiar l'adquisició del seu primer habitatge, i evidentment la promoció dels habitatges de protecció oficial són els eixos sobre els quals ha de girar l'actuació dels diferents poders públics, i en això estic ben segur que estarem tots d'acord.

I en aquesta mateixa línia, en aquesta mateixa direcció, la consellera ja va anunciar fa gairebé dues setmanes, i va anunciar també a la seva compareixença a la Comissió de Pressupostos, la intenció de la redacció del primer pla

autonòmic d'habitatge. Sembla ser, dona la sensació que vostès -em permetran utilitzar les paraules que es varen utilitzar molt aquí la setmana passada-, pareix que vostès realment no hi eren, quan la consellera va explicar això, vostès no hi eren; no hi eren realment sinó que hi eren virtualment, hi eren virtualment. Si haguessin prestat atenció podien haver comprovat que hi ha coincidències, moltes coincidències respecte a la moció que vostès aquí presenten. Realment la sensació que ens dona a nosaltres és que vostès ens volen donar, a nosaltres, lliçons d'habitatges, quan vostès són els menys indicats per allçonar, perquè precisament vostès han estat els que durant els darrers quatre anys no han tengut capacitat ni voluntat política mínima exigible per tal de portar a terme el que en sis mesos, després de perdre les eleccions, el que en sis mesos es demanen ara aquí, un pacte per l'habitatge.

Vostès el que volen fer és marcar calendari. Vostès volen marcar calendari, i això, aquí, no ho podem acceptar. Senyores i senyors diputats, podríem estar d'acord en moltíssimes coses, i coincidim, i estam d'acord i les podem admetre. És necessària la construcció d'habitatges de protecció oficial, sí; ajudes per a l'adquisició del primer habitatge, sí; mesures per fer sortir al mercat lloguers d'habitatges desocupats, sí. Ara bé, no ens fixin data. Vostès el que volen és torpedejar, vostès el que volen és dinamitar, vostès volen dinamitar la política del Partit Popular en matèria d'habitatge, i això evidentment no ho podem consentir. Per tant vagi per endavant, respecte al primer punt de la moció, el nostre vot en contra.

Respecte al segon apartat, on s'insta les administracions a renunciar a subhastar el seu patrimoni de sòl, entenem que aquesta circumstància podria significar una directa intromissió en el principi constitucional de l'autonomia municipal. Com bé saben aquest principi protegeix un nucli mínim de capacitat d'autoorganitzar-se, de les potestats que s'han de garantir inevitablement per poder reconèixer els ens locals com a autònoms, per poder reconèixer els ens locals com a ens autònoms. Qualsevol mesura que impliqui una reducció del contingut i significat d'aquest principi es traduiria, entenem nosaltres, en una espoliació d'unes competències que són tan necessàries com imprescindibles per portar a terme un digne desenvolupament organitzatiu i econòmic. La renúncia a subhastar el patrimoni de sòl propietat dels ajuntaments atempta directament contra l'autonomia municipal, i així ho hem entès sempre, i amb aquest mateix criteri ens hem presentat davant de tots els ciutadans d'aquestes illes, però per si vostès tenien qualsevol dubte permetin-me que els llegeixi el fragment on es reflecteix això en el nostre programa electoral, diu: "El PP pren com a punt de partida de la política local una defensa rotunda del principi d'autonomia municipal, i rebutja invasions i ingerències competencials tant de la comunitat autònoma com dels consells insulars". Per tant, des d'aquest sentiment i sobretot des de la convicció que la salvaguarda dels interessos municipals emparats en la lliure decisió a desenvolupar-se de forma i manera autònoma, malgrat se subhasti el sòl de què disposen, no és el camí ni l'elecció adequada. Per tant he d'anunciar també el rebuig a aquest punt de la seva moció.

Vostès també proposen modificacions legislatives que permetin garantir una part significativa de sòl per destinar-lo a

habitatge de protecció pública. M'agradaria saber quina és aquesta part que vostès entenen que ha de ser significativa. Evidentment això és una..., ens agradaria saber una part important, evidentment també coincidim en aquest sentit i entenem que també ha de ser una part considerable de sòl però, ara bé, han d'anar alerta amb això, han de molt en compte, perquè vostès saben com és de sensible el mercat immobiliari. Per amb això hauríem de filar molt prim, i nosaltres en aquest sentit ho respectarem i ens mantindrem en el terreny de la prudència respectant el que estableix el Pla estatal d'habitatge i el que estableix també el Pla d'habitatge autonòmic en fase de redacció, i la Llei del sòl, així com les normes territorials respecte a aquest fet. Per tant anunciar, evidentment, el nostre rebuig a aquest apartat.

En el punt quatre, bé, jo el resumiria amb una frase molt breu: *Estos polvos trajeron estos lodos*, és a dir, a la interpell·lació de fa dues setmanes el Sr. Ramon es congratulava del grau de compliment de les actuacions estatals en matèria d'habitatge, es congratulava que s'havien produït en aquesta comunitat una sèrie d'actuacions importants, i avui el que diuen és que haurien d'incrementar-se aquestes actuacions fins a 5.000. I jo els pregunt: han gestionat vostès durant els darrers quatre anys suficient sòl per portar a terme aquest nombre d'actuacions?, i jo també els contestaré: no. S'han dedicat a facilitar que les actuacions que es demanen es puguin materialitzar?, no. Insistesc en el mateix. Miri, Sr. Ramon, per enfilar s'han de tenir dues coses, primer s'ha de tenir una agulla i segon s'ha de tenir fil; idò aquí ni una cosa ni l'altra. El principal objectiu del pacte la legislatura passada va ser rehabilitar, recuperar, que em sembla molt bé i coincidim; ara bé, nosaltres estam d'acord amb aquest tipus de polítiques, però això és pa per a avui i fam per a demà. En aquesta comunitat autònoma s'han duit a terme només polítiques de present sense pensar en necessitats de futur. Per això mateix, davant d'aquesta circumstància, davant de la mancança de sòl existent, el que no podem fer és demanar actuacions quan el que realment ens manca és el que realment necessitam, i de la qual cosa no disposam, que és evidentment el sòl. Per tant no tenc altra cosa que anunciar el nostre rebuig en aquest sentit.

I en el cinquè punt diuen vostès que..., vegem, instam el Govern a portar a terme la desena disposició addicional. Vostès no l'han portada a terme?, vostès no s'han dedicat a portar aquesta desena disposició addicional a terme? El que no poden fer vostès és dir-nos a nosaltres que complim allò que vostès no han fet. No es preocupin que estam ben segurs que el Pla autonòmic d'habitatge recollirà aquesta circumstància i evidentment la portarà a bon terme, cosa que vostès no han fet.

I per acabar em permetran que acabi tal com va començar el Sr. Ramon la seva interpell·lació. Ell va venir aquí i ens va presentar un llibre; nosaltres també en tenim, de llibres, i aquests llibres, idò bé, poden tenir moltes semblances i poden tenir moltes diferències, i nosaltres també en tenim un, de llibre, i respecte al seu té semblances i té moltes diferències. Semblances, que nosaltres també tenim llibres que parlen d'habitatge; diferències, que el llibre que presentava vostè aquí era blanc, el nostre és blau, el seu estava redactat per vostès i el nostre l'han triat la majoria dels ciutadans d'aquestes illes, i

és aquest que es diu *Programa del Partit Popular de les Illes Balears*. Moltes gràcies.

(*Alguns aplaudiments*)

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Jerez. Per tancar aquesta moció té la paraula el Sr. Miquel Ramon.

EL SR. RAMON I JUAN:

Moltes gràcies, Sr. President. Començant pel final diu el representant del Grup Popular: "Nosaltres també en tenim, de llibre". Sí, els tenen tots, els tenen dins un calaix i no els reparteixen, l'han pagat els ciutadans d'aquestes illes. Tenim dret els grups parlamentaris, els ciutadans, a tenir-lo, com també els informes que paga el Govern, en tenim dret; el tenen vostès segrestat. Ja sé que a vostès els agrada el color blau, ja ho sé, per això no varen participar a l'homenatge a les víctimes del franquisme, els agrada molt el color blau...

(*Aldarull*)

Es cert, és cert, els agrada molt. Venga.

EL SR. PRESIDENT:

Sr. Ramon, vagi a la qüestió, per favor.

EL SR. RAMON I JUAN:

Sí, Sr. President. Allò del color blau no ho he tret jo, venien... Bé, jo he començat pel final i, tornant al principi, vull agrair la intervenció del Sr. Sampol. He de dir que segurament a la meua intervenció no he parlat prou de polítiques de rehabilitació, no tenia massa temps; estic completament d'acord amb ell, i ja havia donat per suposat, també ha fet insistència en el lloguer, que tendrem oportunitat de veure la seva proposició no de llei, que és més detallada i que pensar votar a favor.

I al Sr. Quetglas també agrair-li les seves paraules quan diu que el Pla estatal d'habitatge també ha de tenir en compte, a més de la població, les dificultats especials. Hi estariem completament d'acord; el que passa és que el Pla estatal d'habitatge ens dedica la meitat del que ens correspon per població. Sr. Jerez, és que ens dedica això, el pla estatal. No és que aquesta comunitat fes o faci poc, és que la cosa és així, miri-s'ho.

Ara, jo m'he quedat absolutament sorprès de la intervenció del Grup Popular perquè diu que podria coincidir en moltes coses i en canvi, punt per punt, diu que votarien en contra de totes elles. I sobretot m'ha sorprès moltíssim allò de marcar calendari i fixar data, "vostè el que vol és marcar calendari i fixar data", i fins i tot que volem dinamitar no sé què. Només falta que ens digui terroristes, que els agrada molt parlar d'aquestes coses. No, aquí no diu terminis, aquí els insta a posar en marxa una sèrie de qüestions que són lògiques i normals.

Bé, ha dit que hi hauria una sèrie de principis amb els quals estarien d'acord amb nosaltres, encara que llavors no en votaran cap ni un, això és molt brillant, "sí, estam d'acord amb aquests principis però no en votarem cap ni un"...

(Remor de veus)

...però fa molta insistència en el punt -que és claríssim- de desacord: vostès continuen defensant la liberalització del sòl com a mesura per regular això. Jo, per no dir coses meves pròpies, jo voldria dir algunes coses que vénen de la declaració aprovada el cap de setmana passat per la Federació Espanyola de Municipis i Províncies, crec que per unanimitat, o això deia la premsa, abans que vostès introduïssin allò del Pla Ibarretxe i trencassin la unanimitat d'aquesta reunió. Diu: "*Sin lugar a dudas la vigente ley del suelo estatal, 6/98, y el Real Decreto Ley 4/2000 han venido a reforzar aun más las facultades del propietario del suelo hasta sus máximos extremos y, en consecuencia, debilitan la potestad de la Administración hasta sus límites extremos*". Diu: "*La atribución legal a los propietarios del valor residual al suelo aun no urbanizado sin que éstos tengan que realizar nada para merecerlo ni asuman inversión ni compromiso alguno que al menos legitimara este sorprendente regalo de plusvalías (recordar que el artículo 47 de la Constitución mandata a los poderes públicos a impedir la especulación del suelo que, como ya se ha señalado, es la única especulación prohibida explícitamente por la Constitución), con ello se impide a la Administración obtener suelo para patrimonio público con destino a promoción de viviendas protegidas, artículo 40 de la Ley del suelo, 6/98, si no lo expropia a valores expectantes, valor residual, frente a la legislación anterior, que valoraba el coste real, a la vez que se incrementa notablemente, al doble como mínimo, el valor del suelo urbano con destino a dotaciones públicas*". Això amb la liberalització que varen fer vostès i que fins i tot la Federació de Municipis i Províncies rebutja completament i demana actuacions en sentit contrari, demana que es retiri aquest decret, demana que es faci una nova llei del sòl en sentit contrari a aquest que va fer el Govern del Partit Popular i que vostès continuen reivindicant. Demanen unes actuacions que van en línia amb les que demanam nosaltres i completament en contra del que vostès continuen insistint. Ja està claríssim per a tothom, fins i tot per a la FEMP, que aquestes polítiques de suposada liberalització han servit més per encarir el preu.

I jo voldria fer una última referència a la intervenció del portaveu del Grup Popular quan fa una gran defensa de l'autonomia municipal i diu que no se li ha de dictar cap norma. Escolti, els ajuntaments també han de respectar la llei, veritat?, i els ajuntaments per llei reben un 10% de l'aprofitament del sòl que s'urbanitza, per llei, per destinar-lo a unes determinades finalitats, i molts d'ajuntaments, i especialment els ajuntaments del PP, especialment l'Ajuntament de Palma, això que per llei reben per destinar-ho a unes finalitats, ho posen a pública subhasta, contribueixen a encarir el preu del sòl i no compleixen la llei.

Realment vull lamentar que el Grup Popular no coincideixi en cap ni un dels punts, a pesar de les declaracions que diuen que

estan a favor de determinats punts d'aquesta moció. Lamentar-ho profundament perquè pensava que era una qüestió perfectament assumible i posar-nos a treballar i arribar a un gran acord per resoldre aquest problema, que és, repetesc una vegada més, un dels principals d'aquesta comunitat autònoma, però en fi, vostè sabran i nosaltres continuarem insistint en aquestes qüestions.

Moltes gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Ramon. Senyores i senyors diputats, passarem a votació aquesta moció. Votam.

Favorables, 26 vots; en contra, 32; cap abstenció. Per tant queda rebutjada aquesta moció.

IV. Proposició no de llei RGE Núm. 2779/03, presentada pel Grup Parlamentari Socialista, relativa a coneixement del català per a majors de 50 anys.

A continuació passam al darrer punt de l'ordre del dia, que correspon al debat i a la votació d'una proposició no de llei del Grup Parlamentari Socialista. Passam al debat i a la votació de la proposició no de llei RGE núm. 2779/03, del Grup Parlamentari Socialista, relativa a coneixement del català per a majors de 50 anys. Per defensar la proposició no de llei té la paraula la Sra. Aina Calvo.

LA SRA. CALVO I SASTRE:

Gràcies, Sr. President. Senyores diputades, senyors diputats, l'objecte d'aquesta proposició no de llei, com s'assenyala al text, és instar el Govern de les Illes Balears perquè retiri les mesures discriminatòries relatives al coneixement del català per a majors de 50 anys, atenent el dictamen del Consell Consultiu.

Les raons que porten el Grup Parlamentari Socialista a fer aquesta proposició no de llei són diverses i variades, algunes d'elles deriven de qüestions de caràcter més jurídic i d'altres tenen a veure amb una motivació de caràcter més polític. Començaré fent una referència breu, un repàs general dels aspectes jurídics que ens condueixen a presentar aquesta proposició no de llei en aquesta cambra, tot i que avui ja n'hem sentit parlar, en gran part, sobre aquestes qüestions, però crec que no està de més repetir-ne unes quantes.

En primer lloc cal remarcar una vegada més l'existència d'un dictamen del Consell Consultiu desfavorable respecte de l'ordre que regula aquesta exoneració, un dictamen el sentit del qual tots hem pogut conèixer a través dels mitjans de comunicació. D'una altra banda, des del Grup Parlamentari Socialista consideram que aquesta mesura eximent dels requisits del coneixement del català a les persones funcionàries majors de 50 anys durant un període de cinc anys va en contra de l'esperit legal del marc vigent. A grans trets té un sentit contrari a un dels objectius fonamentals de la Llei de normalització lingüística 7/1986. L'objectiu assenyala que es tracta de fer

efectiu l'ús progressiu i normal de la llengua catalana en l'àmbit oficial i administratiu, o un dels seus mandats que assenyalava que els poders públics han de promoure les corresponents mesures de cara a la progressiva capacitat del personal de l'Administració pública. En aquest sentit entenem que aquesta mesura romp aquesta tendència de progressiva implantació i suposa un retrocés considerable.

A més a més té un sentit contrari al que s'especifica a l'article 3 de l'Estatut d'Autonomia de les Illes Balears: la llengua catalana, pròpia de les Illes Balears, tindrà, juntament amb la castellana, el caràcter d'idioma oficial. Tothom tindrà, doncs, el dret de conèixer-la i d'usar-la i ningú no podrà ser discriminat per causa de l'idioma. Aquesta norma explica també que les institucions de les Illes Balears garantiran l'ús normal i oficial dels dos idiomes, prendran les mesures necessàries per assegurar-ne el coneixement i crearan les condicions que permetin arribar a la igualtat plena de les dues llengües quant als drets dels ciutadans de les Illes Balears.

Igualment eximir temporalment té un sentit contrari a la Llei 3/2003, de règim jurídic de l'Administració de la comunitat autònoma de les Illes Balears, com ja s'ha assenyalat abans, on es diu, entre altres coses, que l'Administració de la comunitat autònoma ha de fer servir el català en les seves actuacions sense perjudici del dret de les persones interessades a rebre-les en castellà si així ho demanen.

Cal tenir present, a més a més, que el decret que ens ocupa, el Decret 176/2003, reforma un decret anterior, el 162/2003, pel qual s'aprova el reglament que regula l'exigència de coneixements de llengua catalana en els procediments selectius d'accés a la funció pública i per a l'ocupació de llocs de treball que es convoquin en l'àmbit de l'Administració de la comunitat autònoma de les Illes Balears, un decret aquest que suposa un retrocés important en el nivell d'exigència del català en els grups A, B i C dels cossos de funcionaris, on es passa del nivell d'exigència del català C al nivell B. Entenem que aquesta reducció, lluny d'intensificar i ampliar la presència de la llengua catalana a l'Administració, el que fa és marcar una primera passa enrere, i es remata amb l'excepció temporal de les persones majors de 50 anys.

Però com tots vostès saben molt bé, per aprofundir en l'anàlisi de les distintes visions jurídiques sobre aquest tema i per trobar una resolució favorable cap a una o una altra manera d'interpretar la legislació vigent, s'ha de recórrer a un altre marc distint al d'aquesta cambra, i de fet ja s'hi han adreçat iniciatives legals de diferents entitats d'aquesta comunitat autònoma. Per això deia al principi que aquestes qüestions jurídiques estan acompanyades d'altres raons de caràcter polític que ens porten a presentar aquesta proposició no de llei. En vull destacar quatre: La primera raó de caràcter més polític té a veure amb la definició del problema sobre el qual es fonamenta aquesta mesura. La segona està relacionada amb l'aplicació de l'exempció com a forma de fer front a la situació d'un col·lectiu determinat. La tercera és la constatació d'incongruències entre aquesta mesura i altres polítiques del mateix govern. I la quarta descansa sobre la ruptura del

consens existent al voltant d'una qüestió tan sensible com és la llengua.

La primera, deia, té a veure amb la definició del problema sobre el qual es fonamenta aquesta mesura. Creim que la posada en funcionament d'una mesura de discriminació positiva de persones, en aquest cas funcionàries, per qüestions d'edat ha d'anar acompanyada d'una diagnosi seriosa, clara i precisa de la situació, una diagnosi que justifiqui la pertinència de la discriminació i, sobretot, que garanteixi que no atempta contra el principi d'igualtat. Entenem que aquesta diagnosi no s'ha produït en aquest cas, i els interrogants que resten oberts són nombrosos: de quin nombre de persones funcionàries estam parlant?, quin és el seu problema?, no han tengut temps suficient per formar-se?, no han passat les proves necessàries per obtenir el reconeixement del nivell de català corresponent?, o no han pogut?, o potser no han volgut optar-hi? Tenen accés a la formació o l'oferta és insuficient? Vull insistir i deixar molt clar que no estic negant la possibilitat d'existència d'una situació o de situacions problemàtiques entre el cos de funcionaris a la comunitat autònoma; el que vull és cridar l'atenció sobre el fet que abans de prendre mesures al respecte convé saber de què estam parlant, i la situació és més complexa, al nostre parer, que la interpretació subjectiva que el Govern en fa.

I si no facem una pausa per ampliar un poc més el plànol d'anàlisi. Existeix algun altre aprenentatge o competència bàsica de l'actuació dels quals s'eximeix els funcionaris en raó de la seva edat? Per exemple, se'ls eximiria d'aprendre informàtica?, o d'una determinada eina necessària per a la seva feina, per exemple el maneig d'una base de dades?, perquè tenguessin més de 50 anys? Obrir aquesta porta pot representar condemnar l'Administració a renunciar a l'actualització dels seus funcionaris durant els darrers 15 anys de la seva vida professional. Ho han tengut en compte, això? Si l'única exempció és la de l'idioma ens obliguen a pensar que el domini de la llengua catalana no és per a vostès una qüestió bàsica per garantir el compliment dels drets de la ciutadania, inclosos els drets lingüístics. Entenem, en definitiva, que el problema està desenfocat, i així difícilment trobarem no ja la millor solució, sinó la solució més adequada.

La segona de les raons de caràcter polític que vull mencionar està directament relacionada amb l'aplicació de l'exempció com a forma de fer front a la situació d'un col·lectiu determinat. Reconeguem que hi ha un problema o que existeixen dificultats per al compliment del marc legislatiu vigent; acceptem que no tots els funcionaris i les funcionàries necessiten dominar el català en la mateixa mesura ni de la mateixa forma. Hi ha funcionaris que han de tenir un alt nivell de competència lingüística perquè la paraula forma part substancial de la seva tasca; entenem que a aquests se'ls ha d'exigir no tan sols la perfecta comprensió, sinó també una correcta expressió; en canvi n'hi pot haver d'altres que potser no calgui exigir-los res més que la perfecta comprensió. D'aquí l'existència de diferents nivells de domini de la llengua. No és ara el moment de discernir qui ha de dominar què, però una altra cosa és que les condicions per obtenir l'acreditació siguin racionals, raonables i proporcionades. Creim que el camí

encertat és aquell que ens orienti a trobar aquelles mesures o ajudes especials per a casos especials, que facilitin el compliment de la legislació vigent, en cap cas, però, eliminar la norma.

Cal afegir encara un altre interrogant en aquest debat: per què aquests funcionaris sí i uns altres no?, o el que seria el mateix, no pot ser aquest el desencadenant d'una seqüència d'excepcions o exoneracions fruit de les dificultats dels funcionaris o de les funcionàries en el domini dels diferents nivells de la llengua catalana exigits? En la nostra opinió el risc que posa damunt la taula aquest precedent és inquietant.

La tercera raó, deia abans, és la constatació d'incongruències entre aquesta mesura i altres polítiques del Govern. Només em referiré a una. Permetin-me que els manifesti el meu desconcert davant aquesta excepció com a observadora atenta de la reforma educativa que el partit que dóna suport a aquest govern està liderant a tot l'Estat. No puc arribar a comprendre com una formació ideològica que tot just acaba d'iniciar la implantació d'una nova llei d'educació que es fonamenta -i ho dic en paraula dels nostres governants- en el retorn de la cultura de l'esforç, en la formació contínua dels treballadors de l'Administració, dinamiti aquesta cultura de l'esforç posant en marxa una mesura que tot just s'orienta cap a la direcció contrària. Sembla com si l'esforç per aprendre deixàs de ser un valor en aproximar-se els darrers 15 anys de la vida professional d'un funcionari, o ho deixàs de ser, com a mínim pel que fa a l'aprenentatge de la llengua catalana. Potser la llengua catalana té un valor tan residual en la seva política cultural que es poden permetre el luxe d'actuar contra les seves pròpies normes.

La darrera raó, i amb això acabaré, és que deia al principi que el Govern ha desenfocat el problema, i aquest desenfocament pot tenir conseqüències socials que demostren, al nostre parer, una certa irresponsabilitat política. S'està posant en perill l'estabilitat d'un marc legal consensuat per totes les forces polítiques com és la Llei de normalització lingüística. S'està creant un clima de crispació al voltant de la llengua catalana que pot arribar a tenir conseqüències greus pel que fa a la garantia del dret lingüístic de les persones residents en aquesta comunitat autònoma.

Però també som conscients que encara som a temps de recapacitar, d'analitzar i de rectificar el que sigui necessari, per això hem presentat aquesta proposició no de llei en aquesta cambra. I ja que avui duim un dia profundament cultural i hem parlat d'escriptors i pintor i d'altres, jo també parlaré o utilitzaré les paraules del poeta Miquel Martí Pol: "Tot, si ho mirau bé, convergeix en nosaltres, perquè ho anem assimilant, perquè ho puguem convertir en paraules i perduri en el temps, el temps que no és res més que un gran bosc de paraules i nosaltres som els pobladors d'aquest bosc".

Demana a la cambra que voti a favor d'aquesta proposició no de llei que no vol res que evitar que el bosc se'ns cremi.

Gràcies.

(Alguns aplaudiments)

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sra. Aina Calvo. Pel Grup Parlamentari d'Esquerra Unida i Els Verds, té la paraula la Sra. Margalida Rosselló.

LA SRA. ROSSELLÓ I PONS:

Gràcies, Sr. President, senyors diputats, senyores diputades. Precisament davant aquesta proposició no de llei, el Grup Parlamentari d'Esquerra Unida i Els Verds volem manifestar el nostre suport a aquesta proposició no de llei per distintes raons que ja s'han esmentat per part de qui ha defensat els arguments d'aquesta proposició no de llei, però que, bàsicament, a mi m'agradaria fer-hi també una mica d'incís.

En primer lloc, perquè clarament, al nostre entendre, el que es va fer amb el decret del català va ser, amb molta pressa i amb molta rapidesa, fer un decret que, al nostre entendre, també ja s'ha dit, no compleix la normativa bàsica que en aquest moment tenim a les nostres illes amb referència al que suposa la defensa de la llengua catalana i sobretot al que suposa que els funcionaris tinguin un coneixement de les dues llengües de manera igual. I si fa falta, me referiré a l'article 3 de l'Estatut d'Autonomia de les Illes Balears, que disposa a l'apartat 1 que la llengua catalana, pròpia de les Illes Balears, tindrà, juntament amb la castellana, el caràcter d'idioma oficial; a la Llei 3/86, de normalització lingüística de les Illes Balears, que regula també l'ús del català com a llengua pròpia; i evidentment, també, el Decret 100/1990, que regula l'ús de les llengües oficials de l'administració de la comunitat autònoma. Per tant, entenem que aquest decret que es va aprovar va en contra tant de la Llei de normalització lingüística com de tot allò que fa referència que la llengua catalana ha de ser coneguda, emprada, utilitzada i a més que s'ha de tenir un coneixement per part dels funcionaris públics de la comunitat autònoma de les Illes Balears.

Dir també que, al nostre entendre, aquest decret atempta contra els drets fonamentals recollits a la Constitució. Entenem, per tant, que viola els articles 14 i 23 de la Constitució Espanyola, perquè també, com s'ha dit, estableix una excepció a favor d'un col·lectiu de treballadors públics en funció de l'edat sense cap fonament legal. Ja s'ha dit que el fet d'excloure el coneixement o l'ús o la utilització d'aquesta llengua, la llengua catalana, en els majors de cinquanta anys no entenem que això es faci si no és amb exclusivitat per una qüestió de voler que la llengua catalana no tenguí la importància que ha de tenir a partir dels cinquanta anys, perquè si no, evidentment, entraríem dins un precedent que no seria constitucional i que, per altra banda, no s'ha vist en lloc.

Per tant, suposam, i ja per acabar, que es tracta d'un tema polític purament, perquè no entenem que el Govern de les Illes Balears vulgui transgredir les lleis que s'han fet a anys molt anteriors, fins i tot la pròpia Constitució Espanyola, que no cal dir de quin any és perquè és coneguda per tothom; que, a més, són constitucionalistes perquè contínuament fan referència a aquesta Constitució com a una eina fonamental, i per tant, suposam que s'ha fet per una qüestió política que, ja a la

referència que hem fet a la interpell·lació que ha presentat el Grup Parlamentari del PSM, nosaltres ja hem dit que moltes vegades es cau en polítiques populistes per intentar d'alguna manera crear una confrontació i una situació on la llengua catalana quedi en una situació, si més no, d'inferioritat, que ja en aquests moments hi està. I sobretot, per utilitzar la llengua com a una eina política per a recerca de vots.

Nosaltres entenem que això no du més que a una situació incomprendible, a una situació de crispació i per tant esperem que el Govern de les Illes Balears no hagi de ser, diríem, esperem que no siguin els Jutjats que els hagin de dir que aquest decret evidentment no es pot dur a terme. Jo crec que quan es va fer se sabia que no es podia dur a terme, però així i tot es va insistir o es va considerar que s'havia de llançar sobretot perquè fos un tema de confrontació entre els plantejaments de la llengua catalana i llengua castellana i per tant entrar a una confrontació política. Si realment el Grup Parlamentari del Partit Popular no vol confrontació política amb els temes de la llengua, crec que, efectivament, i com molt bé ha plantejat la portaveu del Grup Parlamentari Socialista, s'ha de donar suport a aquesta proposició no de llei, perquè és la manera d'entendre que volem tots viure en pau i volem viure tal com diu la Constitució i tal com diu la Llei de normalització lingüística, que la llengua catalana sigui un ús per tots i evidentment que tots els funcionaris, tinguin seixanta, cinquanta o quaranta anys, coneguïn aquesta llengua.

Moltes gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Rosselló. Pel Grup Parlamentari PSM-Entesa Nacionalista, té la paraula el Sr. Eduard Riudavets.

EL SR. RIUDAVETS I FLORIT:

Gràcies, Sr. President, senyores diputades, senyors diputats. En primer lloc, anunciar que, com és evident després del debat anterior, el Grup PSM-Entesa Nacionalista donarà el seu absolut suport a aquesta proposició de llei del Grup Socialista.

Bé, després dels arguments exposats pels que m'han precedit, seré breu. El Decret de 5 de setembre, que va rebaixar el nivell de coneixement de la llengua catalana per accedir a la funció pública, va ser un primer exponent, al nostre parer, d'atemptat contra el procés de normalització de la llengua, que es va veure agreujat per aquest nou decret d'exempció, un decret (...) per cert, ara sí, ara no, que aquesta proposició insta del Govern.

Em permetin que per argumentar la nostra posició respecte d'aquesta proposició no de llei, comenci llegint una breu carta d'un ciutadà menorquí, que va aparèixer al *Diari Menorca*, a la secció de cartes al director, diu així: "He sentit per la ràdio que el Govern de les Illes Balears pretén que els majors de cinquanta anys tinguin un ajornament de cinc anys en el requisit lingüístic d'aprendre català. És per què els considera poc hàbils o incapaços? O per què no són tan vius com els de

quaranta-nou? Per cert, ah!, una darrera pregunta: el Sr. Matas quants anys té? Per cert, perquè no venguin després darrera mi, ja sabeu com se les gasten els del PP, jo no crec que hi hagi ningú ni més capacitat ni menys que el Sr. Matas per poder aprendre a qualsevol edat una llengua. Una altra cosa és que un govern consideri aquesta llengua com a inferior o innecessària."

Es podria més llarg, però no més clar, aquesta carta reflecteix com un ciutadà normal s'ha adonat clarament de: primer, l'arbitrarietat d'aquesta mesura, per una part; i segon, de la discriminació, una altra més que suposa per a la nostra llengua. I en vistes a l'arbitrarietat manifesta d'aquest decret, em passen pel cap una sèrie de preguntes: quina mancança tenen els funcionaris de cinquanta anys que no tenen els de quaranta-nou o quins drets afegits? Troben normal, senyors del Partit Popular, que dins l'administració pública hi coexisteixin ara dos règims diferenciats amb exigències diferents donades per una qüestió tan aleatòria com l'edat? Per què, llavors, no exigir en funció de la distància del domicili o lloc de feina, o segons els fills que es tenen o segons el color dels ulls? Trobarien normal, senyores i senyors del Partit Popular, que un ciutadà d'un estat de la Unió Europea, en dret, per tant, de treballar com a funcionari al nostre país, se l'eximis de conèixer el castellà per mor de la seva edat? Preguntes sense resposta. No hi ha justificació possible per una mesura d'aquestes característiques, mai hi ha justificació per una norma feta a mesura.

Però deixem aquestes qüestions que demostren clarament l'absurd jurídic que ha perpetrat aquest Govern i parlem d'incompliments de les lleis. L'Estatut d'Autonomia, que enguany ha fet vint anys, estipula que la normalització de la llengua catalana serà un objectiu permanent dels poders públics. La Llei de normalització lingüística fixa com el primer dels seus objectius, el primer, el de fer efectiu l'ús progressiu i normal de la llengua catalana a l'àmbit oficial i administratiu. I què vol dir ús progressiu? Sens dubte vol dir creixement constant de l'ús de la llengua catalana dins l'àmbit de l'administració. El decret que avui discutim afavoreix l'ús progressiu de la llengua catalana? De ver creuen que aquest decret afavoreix l'ús progressiu de la llengua catalana? Ni molt manco, el frena, el curtcircuita, i crea un precedent seriós: eximeix, sense motivació, un col·lectiu concret de complir la llei.

Per altra part, hem de tenir en compte un altre aspecte: els funcionaris públics estan al servei de la ciutadania, els drets dels ciutadans són sempre superiors i els deures dels funcionaris pel que respecte a la llengua catalana tenen com a finalitat fer efectius els drets lingüístics dels ciutadans. Per tant, aquest decret crea una reserva opaca, no tan sols eximida de conèixer el català, sinó també i sobretot de respectar els drets dels ciutadans a emprar la llengua catalana. Sincerament, aquest decret és per a nosaltres, per al nostre grup, un sùmmum de la irregularitat, un cúmul de despropòsits, és un decret discriminatori, incompleix la llei i vulnera els drets dels ciutadans.

Senyors del Partit Popular retirin aquest decret que no s'aguanta.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Riudavets. Pel Grup Parlamentari Popular té la paraula la diputada Sra. Carme Feliu.

LA SRA. FELIU ÁLVAREZ DE SOTOMAYOR:

Moltes gràcies, Sr. President, senyores i senyors diputats. És clar que el tema del coneixement de català per part dels funcionaris i del personal laboral fix de majors de cinquanta anys ha originat un ampli debat, tant en el si del mateix govern com en el si de la societat de les Illes Balears, i els mitjans de comunicació, en conseqüència, han tractat també extensament aquesta qüestió. Fa un moment també hem pogut presenciar en aquesta cambra un ampli debat sobre la llengua. Constatam això perquè pensam que és un signe de vitalitat democràtica que s'origini un sincer debat d'opinions de la nostra societat. Això no ha impedit però que hi hagi hagut molts d'errors en l'anàlisi i en la conseqüent interpretació de les mesures d'exempció del coneixement del català als majors de cinquanta anys, errors que fins i tot avui, en aquest moment, en aquesta cambra també hem detectar.

Així doncs, el meu discurs anirà orientat a intentar aclarir el màxim possible tots els punts que la redacció d'aquest decret ha generat. En primer lloc, és important destacar a quines persones majors de cinquanta anys afecta aquesta mesura transitòria que el Govern, finalment, ha decidit aprovar, per tal i perquè, tal i com es presenta el tema a la proposició no de llei del Grup Parlamentari Socialista, sembla que l'exempció és aplicable als majors de cinquanta anys en qualsevol circumstància, i això no és exactament així. L'exempció afecta i, a més, amb una temporalitat de cinc anys, únicament els funcionaris o contractats laborals fixos que vulguin participar a procediments per a la provisió de llocs de treball, que tinguin cinquanta anys a la data de finalització de la presentació de sol·licitud de les respectives convocatòries de la provisió de places. Per tant, els demanaria per favor que no confonguessin la gent, que realment l'important és saber que no són, no entren, no és aplicable per tant als funcionaris de nou ingrés, sinó únicament per als funcionaris i contractats laborals que vulguin participar a procediments per a la provisió de llocs de treball que estiguin ja dins la pròpia administració.

És important dir ara, en segon lloc, i per ser del tot sincers, que a la redacció primera del Decret 162/2003, de 5 de setembre, la Conselleria d'Interior incloïa una disposició que defensava l'exempció total del català, és a dir, no de forma temporal, del personal funcionari de carrera o laboral fix de més de cinquanta anys. Aquesta mesura es volia implantar sense cap restricció temporal, perquè es considerava que l'exigència de coneixement de català podria ser per algunes persones un seriós obstacle a la seva carrera professional. Finalment, el Govern retirà l'exempció, atès que en el si del mateix executiu, fins i tot es produïren diverses opinions sobre el tema. Altres òrgans, com el Consell Econòmic i Social, indicaren la conveniència de plantejar el tema en termes de temporalitat, és a dir, com a una mesura transitòria amb una temporalitat de cinc anys.

Quan el Grup Parlamentari Socialista planteja que amb aquest decret es vulneren els principis constitucionals que regulen l'accés a la funció pública i el dret a una carrera funcional, en condicions d'igualtat, nosaltres plantejam, com bé diu la sentència del Tribunal Constitucional, de data 20 de maig del 2002, i a la qual també es refereix el Sr. Coll en el seu vot particular del Consell Consultiu, que no tota desigualtat de tracte normatiu suposa una infracció del principi d'igualtat.

Però, senyores i senyors diputats del Grup Parlamentari Socialista, què varen fer vostès l'any 2001? Vostès, senyors del PSOE, ja a l'any 2001 varen fer un decret, en concret, el 115/2001, de 14 de setembre, on es regulà l'exigència de coneixements de les llengües oficials al personal docent. A la seva disposició adicional concretes que els que posseeixin el nivell de coneixement de llengua catalana exigint en aquest decret, aquells que no posseeixin, perdó, estan obligats a superar els cursos de reciclatge corresponents. Per tant, no es demanava cap tipus de titulació amb una data límit a dia 31 d'agost del 2002. L'any 2003, fan un article únic que preveu com a data límit d'acreditació de coneixement de català l'any 2006, això ho firma el Sr. Antich i el Sr. Damià Pons.

Amb la qual cosa, davant aquest tema crec que també el Partit Socialista hauria de reflexionar una mica i davant aquest tema també jo me deman: què pensen vostès respecte de les proves d'accés a la Universitat per a majors de vint-i-cinc anys, per exemple? Perquè ens trobam davant una situació molt semblant, creuen també que vulneren els principis constitucionals que regulen l'accés a la Universitat i el dret a estudiar una carrera universitària? Una cosa és ben clara i és que l'exempció del català per als majors de cinquanta anys resol, sense dubte, un problema de tipus social, igual que ho resolen les proves d'accés a la Universitat per als majors de vint-i-cinc anys. En definitiva, no volem causar cap tipus de trastorn als funcionaris o personal fix laboral que vulgui participar en els concursos per millorar el seu lloc de feina i que per la seva edat no han pogut obtenir certificacions de coneixements de català, entre d'altres motius perquè aquests coneixements no eren necessaris en el temps que ingressaren a l'administració pública.

Quant a l'altre tema que el Grup Parlamentari Socialista planteja a la seva proposició no de llei, és el referent a l'atac que interpreta que es fa contra l'esperit de la Llei de normalització lingüística. El que succeeix és que nosaltres estam per l'ús racional i social del català, i en aquesta línia s'han establert nous nivells de coneixement de la llengua catalana per a l'accés a la funció pública i per a la provisió de llocs de treball, i aquests nous criteris s'han establert en termes de prudència i de flexibilitat, que no contradiuen, en cap cas, l'esperit de la Llei de normalització lingüística, sinó més bé el contrari, ja que sempre s'ha després de la mateixa llei que la seva implantació s'havia de realitzar de forma gradual i perllongada en el temps, per tal de no crear situacions socialment no desitjades per ningú.

En resumides comptes, senyores i senyors diputats, una vegada més nosaltres no enganyam ningú, estimam la nostra terra, la nostra cultura, el nostre patrimoni, la nostra llengua,

defensem l'ús, l'estudi i l'impuls del mallorquí, menorquí, eivissenc i formenterenc, modalitats que sense dubte enriqueixen la llengua catalana. Però no volem que en cap cas la llengua sigui motiu de discriminació i treballarem, i treballarem incansablement perquè la seva definitiva implantació, de forma racional, gradual i socialment assequible per a tots.

Tenint en compte tot el que he exposat, que crec que reflecteix bastant clar, d'una forma àmplia, el debat al qual he alludit al principi, el Govern ha decidit aprovar la modificació del Decret 162/2003, de 5 de setembre, després d'haver escoltat totes les opinions i suggeriments sobre el tema, inclòs evidentment, malgrat que no tenguí un caràcter vinculant, el dictamen del Consell Consultiu, amb el vot particular del jurista Miquel Coll. La constitucionalitat de la mesura aprovada s'ha basat en la jurisprudència del Tribunal Constitucional i en els suggeriments del Defensor del Poble. Per tots aquests motius el nostre vot serà del tot contrari a la proposició no de llei que presenta el Grup Parlamentari Socialista.

Moltes gràcies, gràcies, Sr. President.

(Alguns aplaudiments)

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sra. Feliu. Té la paraula la Sra. Aina Calvo.

LA SRA. CALVO I SASTRE:

Gràcies, Sr. President, senyores diputades, senyors diputats. En primer lloc, vull agrair el suport del Grup Parlamentari d'Esquerra Unida i Els Verds a aquesta proposició no de llei i el suport del Grup Parlamentari del PSM-Entesa Nacionalista a aquesta proposició no de llei. I també vull agrair al Grup Parlamentari del Partit Popular la seva clarificació, sinó de tots els aspectes, però sí d'alguns i sobretot la sinceritat amb la qual ha exposat el procés o el procediment a través del qual es va aprovar aquest decret, o es va presentar.

Crec que nosaltres o jo, en aquest cas, no he fet cap defensa ni de principis d'anticonstitucionalitat, no ha estat posat amb la meua boca, sinó d'una tendència que romp amb l'esperit d'un marc legal, i jo crec que això és una opinió més que raonable, amb la qual evidentment no coincidim. A mi m'agrada més parlar d'oportunitats formatives que no d'obstacles quan parlem de la formació d'un tema lingüístic, com és la llengua catalana. I crec que novament tornam a desenfocar el problema.

Nosaltres també estam d'acord amb un ús racional i social del català i també estam d'acord amb prudència i flexibilitat com a principis bàsics, crec que això no és contradictori amb el plantejament que he fet anteriorment. I crec que, a més a més, a tot això li hem d'afegir les mateixes paraules que vostès afegeixen al seu propi programa electoral i és l'ús progressiu d'aquesta llengua a la vida d'aquesta comunitat autònoma, insistesc, en el seu propi programa electoral. I pensam que la mesura que vostès posen o han aprovat per atendre una

situació determinada d'un col·lectiu molt determinat, que insistesc, no neg que tenguí problemes, és una mesura que marca una tendència contrària als propis principis que vostès defensen, que varen defensar l'any 86 i que de vegades, durant l'època electoral, escriuen als seus programes electorals, és l'únic que vull comentar.

Dit això, vull tornar a insistir a què nosaltres no donam l'esquena al problema, compartim amb vostès la possible existència del problema, però no tenim una diagnosi del mateix, seguim sense saber quin nombre de funcionaris. Sabem de l'existència d'un 2% pels mitjans de comunicació de persones que no han pogut superar unes proves de català, no sabem quines proves, no sabem a quina convocatòria, no sabem durant quants anys, no sabem si és la convocatòria del setembre, no sabem si és la convocatòria ordinària, no sabem si són els exàmens de la Junta Avaluadora de Català o són uns altres exàmens, perquè proves que estiguin a més convalidades per diferents normatives aprovades en aquesta comunitat autònoma n'hi ha moltes. Només sabem de l'existència d'un 2%, que no sabem, insistesc, a quin nombre de persones totals s'està referint, i pensam que aquesta diagnosi no és suficient seriosa com per prendre una mesura d'aquestes dimensions, que atempta, insistesc, amb una tendència d'ús progressiu i d'implantació de la llengua catalana a la nostra comunitat autònoma. I creim que aquesta mesura el que fa és impedir o posar, precisament, obstacles a una altra manera d'abordar la problemàtica que podria ser l'increment de les oportunitats formatives o la revisió de les proves d'accés en aquestes acreditacions.

Per tant, no donam l'esquena a un problema, reclamam que aquest problema sigui analitzat amb tota la seva complexitat; reclamam que aquesta mesura sigui retirada, pensem, analitzem, facem una diagnosi i pensem si podem trobar una alternativa que no posi en perill, insistesc, el consens de totes les forces polítiques d'aquesta cambra respecte d'una llei com la Llei de normalització lingüística.

En segon lloc, no creim doncs que l'exempció, l'exoneració sigui la millor forma de fer front a aquest tipus de situacions problemàtiques, sobretot perquè ens col·loca en una situació, al nostre parer, en un camí equivocacat. La nostra opció, i amb això acabaré, és una altra, insistesc, analitzem les dificultats en l'obtenció d'acreditacions i continuem amb l'esforç per incrementar les oportunitats formatives; abandonem el camí de l'obstacle, abandonem la idea que l'ús de la llengua catalana és un obstacle per accedir a l'administració, pensem que això és una oportunitat formativa per incrementar la nostra possibilitat d'atendre més i millor la ciutadania d'aquesta comunitat autònoma.

Gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sra. Calvo. Passam a la votació. Passam a votar.

26, sí; 29, no; 3 abstencions. Per tant, queda rebutjada aquesta proposició no de llei.

Ara, seguidament, donaré la paraula al Secretari Primer de la Cambra, per llegir una declaració institucional.

EL SR. SECRETARI PRIMER:

Declaració institucional de l'Any europeu de les persones amb discapacitat.

La societat actual té un repte principal per construir el futur, que totes les persones tinguin el seu espai en la vida i la possibilitat de desenvolupar-s'hi segons les seves capacitats. L'aportació que cada ciutadà fa a la societat és vàlida i és, sobretot, necessària. Si una sola persona deixa de participar en el desenvolupament de la societat en la qual viu el conjunt queda incomplet i es fa més difícil aconseguir la construcció de l'edifici social. Ningú no és innecessari i tothom és útil a la tasca comuna de millorar l'entorn perquè la vida present i el futur siguin harmoniosos i igualitaris.

La Constitució Espanyola estableix a l'article 9.2 que correspon als poders públics promoure les condicions per a que la llibertat i la igualtat de l'individu siguin reals i efectives i eliminar els obstacles que impedeixin o limitin la seva plenitud. En aquest sentit, les polítiques socials que es duen a terme des de les administracions públiques s'han d'encaminar a la sensibilització de la població sobre els drets de les persones amb discapacitats en totes les àrees i, molt especialment, en la laboral, perquè treballar és un dels factors principals per aconseguir l'autonomia i la independència de les persones.

Quan es compleixen deu anys d'adopció per part de l'Assemblea General de les Nacions Unides de les normes uniformes per a la igualtat d'oportunitats de les persones amb discapacitats i l'any 2003 ha estat declarat Any europeu de les persones amb discapacitat, segons la decisió 2001/903, volem fer un pas endavant perquè les persones amb discapacitats físiques, psíquiques i sensorials estiguin integrades plenament com a ciutadans que, amb els suports necessaris, exerceixin els seus drets i deures i contribueixin a la societat en la qual viuen.

Sovint els col·lectius de persones amb discapacitats han estat marginats en molts d'aspectes i s'han minusvalorat les aportacions que poden fer al millorament de la nostra societat balear. És imprescindible afavorir a tots els sectors de la societat la imatge igualitària de les persones que tenen discapacitats sense discriminacions. Per tant, és responsabilitat de tots articular les mesures per evitar totes les formes d'exclusió social, educativa o laboral de les persones amb discapacitats físiques, psíquiques o sensorials i comprometre el conjunt de la societat a millorar la protecció contra qualsevol tipus de discriminació per aconseguir una societat amb més cohesió social, més justa, més igualitària i que aculli les aportacions de les persones amb discapacitats a tots els àmbits.

A l'Any internacional de les persones amb discapacitat deim no a la discriminació d'aquells que tenen discapacitats físiques, psíquiques o sensorials i convidam tota la societat a fer-ne efectiva la integració plena.

A la seu del Parlament, 2 de desembre del 2003.

EL SR. PRESIDENT:

Senyores i senyors diputats, s'aixeca la sessió.

DIARI DE SESSIONS

DEL

PARLAMENT

DE LES

ILLES BALEARS